

De Ster

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Februari 1987
87ste jaargang
Nummer 2

Februari 1987
87ste jaargang
Nummer 2

Eerste Presidium:
Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:
Marion G. Romney, Howard W. Hunter,
Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton,
L. Tom Perry, David B. Haight,
James E. Faust, Neal A. Maxwell,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin

Adviseurs:
Hugh W. Pinnock, John H. Groberg,
James M. Paramore

Redacteur: Hugh W. Pinnock

Director of Church Magazines:
Ronald L. Knighton

International Magazines:
Zakelijk redacteur: Larry A. Hiller
Adjunct-redacteur: David Mitchell, Jan Pinborough
Kinderster: Diane Brinkman
Vormgeving: Kay Stevenson, Sharri Cook

De Ster

**Vertaling, nieuwsredactie
en administratie:**

Henri J. A. Tenthof van Noorden,
Kerkelijk Vertaalbureau
Raadstede 19, Postbus 224
NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 (031) 3402-40260

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage,
Industriestrasse 21, Postfach 1568
D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 061 72/71 03 34

© 1986 by the Corporation of the President
of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

Alle rechten voorbehouden

Jaarabonnement:

Nederland: f 25,30
België: Bfr. 460,00
Andere landen (per zeepost):
cheque in tegenwaarde van f 28,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan
en wordt automatisch verlengd, tenzij twee
maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd.
Opgave van een nieuw abonnement te richten aan
de administratie; wacht met betalen tot u een
acceptgiro ontvangt.

Verschijnt twaalf maal per jaar

Printed by Friedrichsdorf Printing Centre
Federal Republic of Germany

PB MA 0549 DU

De Ster

Officiële Nederlandstalige uitgave van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften „Ensign”, „New Era” en „Friend”.

Inhoudsopgave

- 2 Welzijnsbeginselen als leidraad voor het gezin en het individu,
President Thomas S. Monson
- 9 Huisbezoekboodschap:
Het wezen van de zustershulpvereniging – dienstbetoon
- 11 Mijn vriend, de huisonderwijzer, *William Wanet Miller*
- 13 Mormonad
- 14 Guillermo, *Renon Klossner Hulet*
- 16 Het verloren eiland der heiligen, *Yves en Kathleen Perrin*
- 21 Waarom nog meer mormonen in Salt Lake City? *Janet Peterson*
- 26 Sterkere gezinnen

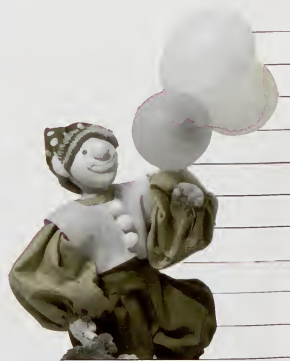
VOOR TIENERS EN TWENS

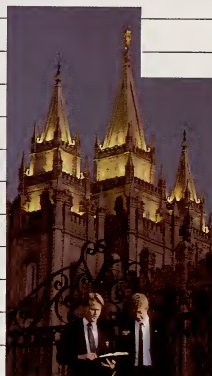
- 31 Verenigd in gerechtigheid, *Ardeth G. Kapp*
- 36 „Het is toch iets belangrijks!” *Ouderling Vaughn J. Featherstone*
- 40 Clown, ik houd van je, *Melvin Leavitt*

Kinderster

- 2 Een ander soort moed, *Louise Hurd*
- 4 Ammon, zending onder de Lamanieten
- 7 Onze leiders
- 8 Van stip naar stip, *N. Kay Stevenson*

Op de omslag:
Kirtland-tempel,
aquarel van Al Rounds,
met toestemming van Kent Rounds

BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM

WELZIJSBEGINSELEN ALS LEIDRAAD VOOR HET GEZIN EN HET INDIVIDU

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Onze gezamenlijke vooruitgang hangt af van hoe goed wij de geïnspireerde welzijnsbeginselen begrijpen en naleven.

Op zondag 5 april 1936 kwamen de toenmalige profeten, zieners en openbaarders van Gods kerk in een zeer belangrijke vergadering bijeen. President Heber J. Grant presideerde de vergadering met zijn raadgevers, president J. Reuben Clark jr., en president David O. McKay. Deze vergadering was het begin van een hedendaagse toepassing van eeuwige beginselen die bekendheid hebben gekregen als het welzijnsplan van de kerk.

Tijdens deze vergadering zei president McKay: „Deze organisatie (de kerk) is door goddelijke openbaring ingesteld en niets anders ter wereld kan effectiever voor haar leden zorgen.” President Clark voegde hieraan toe: „(De Heer) heeft ons de spiritualiteit gegeven. Hij heeft ons metterdaad het gebod gegeven . . . De ogen van de wereld zijn op ons gericht . . . Moge de Heer u zegenen en ons moed, wijsheid en inzicht geven om dit grote werk uit te voeren.” (Henry D. Taylor, *The Church Welfare Plan*, 1984, blz. 26–27.)

Toen ik die cruciale uitspraken en de door God geïnspireerde raadgevingen bestudeerde die in dat

jaar gedaan en gegeven werden, was ik diep onder de indruk. Nu wij ons klaarmaken voor het maken van vooruitgang, gestuwd door een hernieuwde nadruk op de eeuwige beginselen van het welzijnsplan van de kerk, heb ik het gevoel dat we de leringen uit die tijd nog eens goed moeten bestuderen, opdat zij ons kracht en vastberadenheid geven om voorwaarts te gaan.

Tijdens de oktoberconferentie van datzelfde jaar, las president Grant een verklaring van het Eerste Presidium voor, die de beginselen uiteenzette waarop het welzijnswerk van de kerk was gebaseerd. Daarbij sprak hij deze bekende woorden: „Het hoofddoel was om zo mogelijk een systeem in werking te stellen, waardoor de vloek van ledigheid zou worden tenietgedaan, het kwaad van steuntrekken verbannen, en zelfstandigheid, ijver, zuinigheid en zelfrespect weer onder de leden gevestigd mochten worden. Het is het doel van de kerk de mensen te helpen zichzelf te helpen. Werk moet in ere hersteld worden als het leiden-de beginsel in het leven van onze leden.” (Conference Report, oktober 1936, blz. 3.)

Fundamentele beginselen die niet veranderen

Sinds dat begin hebben wij als kerk steeds goddelijke leiding ontvangen wanneer de omstandigheden dat noodzakelijk maakten. Programma's en procedures, die gebruikt werden om welzijnsbeginselen te implementeren, zijn aangepast en waarschijnlijk blijven er veranderingen plaatsvinden om in de veranderende behoeften te voorzien. Maar de fundamentele beginselen veranderen niet. Dat zal ook nooit gebeuren.

Het zijn
geopenbaarde
waarheden. Er zijn even-
wel concrete adviezen gegeven
inzake de toepassing van die geopen-
baarde waarheden. Ik heb deze leidende begin-
selen als volgt gerangschikt: werk, zelfredzaam-
heid, goed financieel beheer, een jaarvoorraad, zorg
voor alle familieleden (niet slechts uw ouders of kin-
deren die bij u wonen) en verstandig gebruik van de
hulpmiddelen van de kerk.

WERK is bij alles wat we doen een fundamen-
teel gegeven. Gods eerste gebod aan Adam
in de hof van Eden was om de hof „te be-
werken en te bewaren“ (Gen. 2:15). Na Adams val
vervloekte God de aarde voor Adams welzijn (zie
Gen. 3:17), zeggende: „In het zweet uws aanschijns
zult gij brood eten, totdat gij tot de aardbodem weder-
keert“ (Gen. 3:19). Tegenwoordig zijn velen vergeten
hoe waardevol werk is. Sommigen verkeren in de fou-
te veronderstelling dat het hoogste levensdoel is een
toestand te bereiken waarin men niet meer hoeft te
werken.

Laten we de raad die in 1939 door president Step-
hen L. Richards is gegeven in acht nemen: „Wij heb-
ben werk altijd hoog geacht en ledigheid veroordeeld.
Onze boeken, toespraken en leiders, waaronder voor-
al onze huidige president, hebben hard werken altijd
in ere gehouden. De nijvere korf van de honingbij –
Deseret (zie Ether 2:3) – is ons embleem. Met geloof
werken is een fundamenteel punt van onze theologie
en onze toekomstige staat – onze hemel – wordt ge-
zien in termen van eeuwige vooruitgang door middel
van voortdurende arbeid.“ (De Ster, oktober 1982,
blz. 163.)

ZELFREDZAAMHEID is het produkt van ons
werk en is het fundament van alle andere wel-
zijnsinspanningen. Het is een essentieel onder-

deel van ons geestelijk en stoffelijk welzijn. Over dit
beginsel heeft president Marion G. Romney gezegd:
„Laten we werken voor wat we nodig hebben. Laten
we zelfredzaam en onafhankelijk zijn. Er is geen an-
der beginsel waardoor we zaligheid kunnen verkrij-
gen. Zaligheid is een individuele zaak, en wij moeten
onze eigen zaligheid bewerken, zowel in stoffelijke als
in geestelijke zaken.“ (Welfare Services Meeting Re-
port, 2 oktober 1976, blz. 13.)

President Spencer W. Kimball heeft over zelfred-
zaamheid gezegd: „De verantwoordelijkheid voor het
sociale, emotionele, geestelijke, lichamelijke of econo-
mische welzijn van elke persoon ligt allereerst bij deze
persoon zelf, vervolgens bij zijn familie, en tenslotte
bij de kerk, indien hij een getrouw lid is.

„Geen ware heilige der laatste dagen zal de last van
zijn eigen welzijn of dat van zijn gezin vrijwillig af-
schuiven op iemand anders wanneer hij lichamenlijk en
geestelijk gezond is.“ (De Ster, april 1978, blz. 125.)

EEN SOLIDE FINANCIËEL BELEID.

Misschien is geen raad zo vaak herhaald als die
inzake een wijs beheer van ons inkomen. Persoonlij-
ke schuld is in sommige landen tot duizelingwekken-
de hoogte gestegen. Er zijn teveel mensen in de kerk
die nagelaten hebben onnodige schuld te vermijden.
Ze hebben weinig of geen financiële reserves. De
oplossing is begroten, de tering naar de nering zetten,
en iets opzij leggen voor de toekomst. Nergens wordt
de drukkende last van schuld duidelijker uiteen gezet

dan in het illustratieve advies van president J. Reuben Clark jr.:

„In het financiële en economische leven van de hele wereld is het regel dat over geleend geld rente wordt betaald. Mag ik iets zeggen over rente?

„Rente slaapt nooit, wordt niet ziek en gaat niet dood; ze wordt nooit in het ziekenhuis opgenomen; ze werkt op zondag en andere vrije dagen; ze gaat nooit met vakantie; ze gaat nooit uit logeren of op reis; ze heeft geen behoefte aan vermaak; ze wordt

nooit op non-actief gezet of van haar werk ontslagen; ze maakt nooit kortere werkdagen; ze kent geen misoogst of droge periodes; ze betaalt nooit belasting; ze koopt geen eten; ze draagt geen kleren; ze is dakloos en zonder woning en heeft dus geen behoefte aan onderhoud, vervanging, dakbedekking, loodgieterswerk, schilderen of witten; ze heeft geen vrouw, kinderen, vader, moeder of andere verwanten om op te letten en te verzorgen; ze kent geen kosten van levensonderhoud; ze heeft geen trouwerijen, geen

Werk

Tegenwoordig vergeten velen hoe belangrijk werken is.

Zelfredzaamheid

Onontbeerlijk voor ons geestelijk welzijn.

geboorten of sterfgevallen; ze kent liefde noch medeleven; ze is even hard en zielloos als een granieten rotswand. Als u eenmaal schulden heeft, is rente iedere minuut van de dag en de nacht uw metgezel; u kunt haar niet vermijden of ontlopen; u kunt haar niet wegsturen; ze is niet vatbaar voor smeekbeden, eisen of bevelen; en wanneer u haar in de weg loopt of haar baan kruist of niet aan haar eisen voldoet, zal ze u vermorzelen." (Conference Report, april 1938, blz. 103; zie ook *De Ster*, juni 1986, blz. 18.)

Financieel beheer

We moeten de tering naar de nering zetten.

EEN GAVE VAN EEN WEDUWE.
Er is nog een ander aspect van goed financieel beheer; het heeft betrekking op het begroten voor en offeren van vastengaven om hen die in behoeftige omstandigheden verkeren tot zegen te zijn. Willen wij ons vervolmaken dan moeten wij dit beginsel opgewekt en dankbaar toepassen.

Ik weet nog hoe ik als jonge bisschop 's avonds laat een telefoontje uit het ziekenhuis kreeg en mij werd meegedeeld dat een weduwe uit mijn wijk was over-

Jaarvoorraad

De meeste leden zijn van plan eraan te beginnen, te weinig zijn er echt mee begonnen.

leden. Ik ging naar het ziekenhuis en kreeg de sleutel van haar woning. Er was een briefje achtergelaten waarop stond wat ik moest doen. Ik ging haar afscheiden appartement binnen, deed het licht aan en liep naar de kleine tafel die in het woonkamerje stond. Op de tafel stonden twee kleine flessen met een briefje eronder. De flessen waren gevuld met munten. Deze lieve weduwe, Kathleen McKee, die geen nabestaanden had, had dit briefje geschreven: „Bisschop, hier is mijn vastengave. Ik ben zojuist in de tegenwoordigheid van de Heer geweest.” Ik denk dat we elkaar gewoon moeten vragen: „Zijn wij zojuist in de tegenwoordigheid van de Heer geweest?” Denk aan het beginsel van de ware vasten. Is het niet dat wij voor de hongerige ons brood breken, en ons zwervelingen in ons huis brengen, de naakten kleden en ons niet onttrekken aan ons eigen vlees en bloed? (Zie Jes. 58:7.) Een eerlijke vastengave, een royale vastengave is zeker een indicatie voor de Heer dat wij deze wet kennen en naleven.

EEN JAARVOORRAAD LEVENSBEOHOFTEN.
Een recent onderzoek onder leden van de kerk heeft aan het licht gebracht, dat een schrikbarend aantal gezinnen in de kerk geen *jaarvoorraad* heeft van de eerste levensbehoeften. De meeste leden zijn van plan eraan te beginnen. Er zijn er echter veel te weinig die er daadwerkelijk aan begonnen zijn. We moeten de geest van de dringende instructie van ouderling Harold B. Lee, die hij in 1943 aan de leden gaf, weer in ons opnemen: „Ook in 1942 werden adviezen gegeven . . . 'Wij hernieuwen ons advies', zeiden de leiders van de kerk, 'en herhalen onze instructie: Laat iedere heilige der laatste dagen, die over grond beschikt, hierop waardevolle, essentiële levensmiddelen verbouwen en ze dan opslaan.' . . . Ik vraag u, leiders, die hier vandaag vergaderd zijn: Sloeg u in 1937 in uw kelders en opslagruimten en graanschuren voldoende op voor een jaar? U die in steden woont, deed u in 1942 wat vanaf dit spreekgestoelte gezegd werd?” (De Ster, april 1943.)

Deze duidelijke oproep wordt ondersteund door het inspirerende advies van onze huidige profeet, presi-

dent Ezra Taft Benson, waarin hij concrete suggesties geeft voor het toepassen van deze leringen:

„Gezien vanuit het standpunt van het produceren, opslaan en verwerken van voedsel, en de raad van de Heer, moet tarwe een hoge prioriteit hebben . . . water is natuurlijk onontbeerlijk. Andere fundamentele levensmiddelen zijn honing of suiker, groenten, melk - of gelijkwaardige producten, en zout of iets wat daarop lijkt. De openbaring om voedsel te produceren en op te slaan is misschien net zo essentieel voor ons tijdelijk welzijn in deze tijd als het aan boord gaan van de ark was in de dagen van Noach.” (De Ster, april 1981, blz. 65-66.)

Het is al zo vaak gezegd: Ieder gezin een jaarvoorraad aan te laten leggen van voedsel, kleding en waar mogelijk andere levensbehoeften, is het beste opslagsysteem dat de kerk had kunnen ontwikkelen.

ZORG VOOR ONS GEZIN EN DE VERDERE FAMILIE. Ten tijde van de vroegchristelijke kerk, schreef Paulus aan Timoteüs: „Doch zo iemand de zijnen, en voornamelijk zijn huisgenoten, niet verzorgt, die heeft het geloof verloochend, en is erger dan een ongelovige” (SV, I Tim. 5:8). Het is onze heilige taak om voor onze families te zorgen, niet alleen voor ons eigen gezin. Vaak zien wij een verschijnsel dat ouderverwaarlozing genoemd zou kunnen worden. Maar al te vaak voorzien kinderen niet in de emotionele, sociale en soms materiële behoeften van hun bejaarde ouders. Dit mishaget de Heer. Het is moeilijk te begrijpen hoe een moeder gemakkelijker voor zeven kinderen kan zorgen dan zeven kinderen voor een moeder. President J. Reuben Clark, jr. gaf duidelijke instructies inzake deze kwestie: „De eerste verantwoordelijkheid voor het onderhouden van bejaarde ouders ligt bij de familie, niet bij de gemeenschap . . . De familie die haar eigen leden niet onderhoudt, komt zijn verplichting niet na.” (De Ster, april 1938.)

President Stephen L. Richards bracht zijn gevoelens op geïnspireerde wijze onder woorden in een oproep aan de leden: „Hoe kunnen zoons en dochters, die alles wat zij hebben - hun opleiding, hun idealen in het leven, hun vermogen zelfstandig in hun behoeften te voorzien, en hun karakter - te danken hebben aan ouders die gewerkt hebben, geofferd, gebeden, gehuild, en voor ze geploeterd hebben, tot uitputting toe, toestemmen in een systeem dat hun vader en moeder degradeert tot het doelwit van sociale organisaties die de armen helpen en zodoende de last van hun onderhoud afschuiven op de gemeenschap en hen brandmerken met het verlies van hun onafhankelijkheid en zelfrespect . . .

„Ik denk dat mijn voedsel mij in het verkeerde keelgat zou schieten als ik wist dat, terwijl ik brood kan kopen, mijn bejaarde vader of moeder of ander familielid van een overheidsuitkering leeft.” (De Ster, oktober 1944.)

Maak verstandig gebruik van de hulpmiddelen van de kerk

Het laatste beginsel dat ik wil onderstrepen is *een verstandig gebruik van de hulpmiddelen van de kerk te maken*. De voorraadkamer van de Heer omvat de tijd, talenten, vaardigheden, liefde, toegewijde materialen en financiële middelen van de trouwe leden van de kerk. Deze hulpmiddelen staan de bisschop ter beschikking om hen die in behoeftige omstandigheden verkeren te helpen. Onze bisschoppen hebben de verantwoordelijkheid te leren hoe deze hulpmiddelen goed te gebruiken. Mag ik vijf fundamentele richtlijnen aangeven: Ten eerste, bisschoppen dienen te zoeken naar de armen, zoals de Heer heeft geboden, en te voorzien in hun behoeften. Ga er niet van uit dat iemand anders dat wel doet. Het is een priesterschapstaak van een bisschop. Hij mag andere leden vragen hem te helpen, maar het is zijn verantwoordelijkheid.

Ten tweede, bisschoppen dienen zorgvuldig de omstandigheden te analyseren van elk geval waarbij een beroep wordt gedaan op de welzijnszorg. Als hij verstandig is, roept hij bij deze evaluatie de hulp in van de ZHV-presidente. Hij laat zich leiden door zijn onderscheidingsvermogen, zijn rechtvaardig oordeel en zijn naastenliefde.

De hulpmiddelen van de kerk tegenwoordigen een heilige plicht, die zelfs nog heiliger wordt naarmate de bisschop deze hulpmiddelen op correcte wijze gebruikt om anderen tot zegen te zijn.

Ten derde, zij die welzijnshulp ontvangen moeten, naar vermogen, daarvoor werken. Er zijn veel creatieve manieren waarop een leider werk kan scheppen. Met de hulp van zijn welzijnscomité zal de bisschop trachten dat werk te scheppen, dat de inspanningen van de ontvanger om zelfredzaam te worden ondersteunt.

Ten vierde, de hulp die door een bisschop verleend wordt is tijdelijk en niet allesomvattend. Bedenk dat hulp van de kerk erop gericht is mensen te helpen zichzelf te helpen. De rehabilitatie van leden is de verantwoordelijkheid van de persoon zelf en zijn familie, geholpen door het priesterschapsquorum en de zustershulpvereniging. Wij proberen onafhankelijkheid te ontwikkelen, niet afhankelijkheid. De bisschop streeft ernaar de integriteit, het zelfrespect, de waardigheid en een degelijk karakter van de betrokkene op te bouwen, wat uiteindelijk tot volledige zelfredzaamheid moet voeren.

Ten vijfde, wij verlenen steun met levensbehoeften en diensten die fundamenteel zijn en niet equivalent aan de huidige levensstandaarden. Personen en families moeten misschien hun levensstandaard aanpassen in hun streven al het mogelijke te doen om in hun eigen behoeften te voorzien. Op iemand die zich met welzijnshulp tevreden stelt zonder eigen initiatief te tonen valt meer aan te merken dan op iemand die van een overheidsuitkering leeft: de eerstgenoemde faalt ondanks het feit dat hij meer kennis heeft. De werkwijzen van de kerk geven blijk van eerzamere doelen, van hoger potentieel

Hulp in tijd van nood

Trouwe gehoorzaamheid aan deze geopenbaarde welzijnsbeginselen en praktijken hebben levens gered in tijden van nood. Een voorbeeld hiervan is de respons van leden van de kerk in 1985, toen een aardbeving delen van Mexico City verwoestte. Leden en leiders van de kerk reageerden goed op deze situatie en konden dankzij hun voorbereidingen ergens op terugvallen, om zichzelf en anderen om hen heen te helpen.

Een ander voorbeeld is de ramp met de Tetondam in Idaho in de zomer van 1976, toen duizenden heiligen der laatste dagen hun middelen afstonden aan hen

wier bezittingen meegesleurd waren door het water.

Denk eens aan de enorme inspanningen van kerkleden na de Tweede Wereldoorlog, toen onze leider en profeet, Ezra Taft Benson, toen lid van de Raad der Twaalf, de leiding nam over de distributie van meer dan 75 wagonladingen levensmiddelen voor behoeftige leden in het door oorlog geteisterde Europa. Deze uitstortingen van menselijke hulp werden mogelijk gemaakt doordat kerkleden trouw vasthielden aan die beginselen die we zojuist besproken hebben.

Het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf hebben bepaald dat, te beginnen met de tweede helft van dit

jaar, de bijeenkomst op de zaterdagavond van de ringconferentie, waarbij alle volwassen leden aanwezig zijn, gewijd wordt aan het onderwijzen van deze leerstellingen en beginselen. Onze vooruitgang in dit grote werk hangt af van een dieper begrip en een vollediger toepassing van door God geopenbaarde welzijnsbeginselen. Wij hebben er vertrouwen in dat wij, onder leiding van de Geest, allen tot een eenheid des geloofs en tot de maat van de wasdom der volheid van Christus kunnen komen wat betreft deze

Zorg voor verwanten

Het is onze heilige taak om voor onze familie te zorgen

eeuwige welzijnsbeginselen. Wij willen discipelen zijn van de Heer Jezus Christus.

Moge wij persoonlijk en als familie voorbereid zijn, moge we onderwijzen, verheffen, opbouwen, motiveren en geïnspireerd zijn in ons streven ons leven in overeenstemming te brengen met deze evangeliebeginselen. Ik getuig dat God leeft, dat Jezus de Christus is en dat het programma dat wij het welzijnsplan van de kerk noemen, van God afkomstig is en tot zegen en verhoging van zijn volk dient. □

Hulpmiddelen van de kerk

De voorraadkamer van de Heer omvat tijd, talenten en kwaliteiten van de trouwe leden.

HET WEZEN VAN DE ZUSTERSHULPVERENIGING: DIENSTBETOON

Doel: Begrijpen dat het lidmaatschap van de zustershulpvereniging een vrouw in de gelegenheid stelt „te handelen volgens de gevoelens die God in (haar) hart heeft gelegd.“
(Leringen van de profeet Joseph Smith, blz. 204.)

De Heer Jezus Christus heeft gezegd: „Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt gelijk Ik u liefgehad heb.“
(Zie Joh. 13:34.) Een van de grote doelstellingen van de zustershulpvereniging is de zusters de gelegenheid te bieden elkaar lief te hebben en tot zegen te zijn. Het is door de zustershulpvereniging dat de zusters de zieken bezoeken, diensten verlenen, troost bieden en elkaar helpen meer zoals de Heiland te worden.
Op een van de eerste vergaderingen van de zustershulpvereniging legde de profeet Joseph Smith bijzondere nadruk op de opdracht van de Heiland die luidde:

„De werken die Ik doe,
zult gij ook doen.“

(Zie Joh. 14:12.)

HUISBEZOEKBOODSCHAP

HET VOORBEELD VAN MARY PRATT

Mary Stark Pratt was de vrouw van broeder Rey L. Pratt, lid van het Eerste Quorum der Zeventig en aan het begin van deze eeuw president van het zendingsgebied in Mexico. Deze bijzondere vrouw, die moeder was van dertien kinderen, had niet alleen de zorg voor haar gezin en haar werk als vrouw van de zendingspresident, maar bekleedde daarnaast de functie van ZHV-presidente van het zendingsgebied. Zij is een opmerkelijk voorbeeld geweest van de manieren waarop de zustershulpvereniging de vrouw in staat stelt anderen te dienen en tot zegen te zijn.

Mary gaf huishoudkundelessen die onervaren zusters leerden hoe ze hun woning snel schoon konden maken, hoe kleding versteld en kousen gestopt moesten worden, en hoe ze met behulp van naai-ideetjes van hun woning een plek konden maken waar ze trots op waren.

Zij beseftte echter dat voor alle mensen de grootste behoefte is om een gevoel van eigenwaarde te hebben. Zij moedigde de zusters aan zich te bekwamen in hun eigen Mexicaanse borduurtechnieken en geborduurde kleding en huishoudartikelen te maken. Toen de mensen van heinde en verre toestroomden om de met de hand vervaardigde artikelen te kopen, begonnen de zusters eer in hun werk te stellen en de-

den zij nog meer hun best om hun vaardigheden te vervolmaken.

Mary straalde ook liefde en zorgzaamheid uit en wachtte niet op een opdracht tot dienstbetoon maar verleende die spontaan. Menige verlegen, onzekere zending die ver van huis was, vond in Mary een vrouw met een begripend hart, die hem van zijn grote waarde verzekerde en hem hielp zich te ontwikkelen als gezant van God.

„Sommige behoeften die wij tegenkomen verschillen misschien van die van de vroege heiligen, maar de geest van het werk is nog steeds dezelfde,” zegt Barbara Winder, algemene presidente van de zustershulpvereniging. „Velen kunnen bezoeken afleggen, maar dank zij de verbonden die wij als leden van de kerk van de Heer hebben gesloten om de naam van Jezus Christus op ons te nemen en elkaars lasten te dragen (zie LV 20:77; Mos. 18:8–10), gaan wij in zijn naam en worden wij gezegend die dingen te zegen en te doen waarvan wij anders niet het minste idee hadden.”

De zustershulpvereniging zegent ons inderdaad met een groter perspectief van de zin van het dienstbetoon en stelt ons in de positie om lief te hebben en te dienen „volgens de gevoelens die God in (ons) hart heeft gelegd.” □

Suggesties voor huisbezoeksters

1. Bespreek de mogelijkheden voor dienstbetoon die de zuster door de zustershulpvereniging heeft gehad, zoals huisbezoeken afleggen, een roeping in de ZHV, of liefdediensten. Hoe zijn deze mogelijkheden een zegen geweest voor

haarzelf en voor anderen?

- 2. Bespreek hoe de ZHV-lessen of de omgang met andere zusters de zuster hebben gesterkt zodat zij beter in staat is de mensen om haar heen te dienen.

MIJN VRIEND, DE HUIS- ONDERWIJZER

William Wanet Miller

Ik zat totaal in de put: verzwakt van een nieroperatie en verlaten door mijn geliefden. Het leven was ondraaglijk – hopeloos. Ik was ziek, vanaf mijn nek verlamd en geestelijk gebroken. Er was niets of niemand bij wie ik troost kon vinden. Althans, zo leek het.

Na tien jaar inactiviteit was het enige contact dat ik met de kerk had een zachtmoedige, bescheiden huisonderwijzer, Brad K. Robison. Ik had hem twee jaar eerder voor het eerst ontmoet en had hem leren kennen als een vriendelijke en attente man. Maar pas toen hij in deze donkerste uren van mijn leven mijn ziekenhuiskamer binnenwandelde, ging ik beseffen wat hij vertegenwoordigde en dat de hoop en belofte, die hij meebracht, mijn leven zin konden geven.

Mijn eerste contact met Brad was telefonisch. Een goede vriend van mij had gevraagd of er niet iemand van de kerk bij mij kon langgaan, dus werd Brad mij toegewezen als huisonderwijzer. Brad, die mij helemaal niet kende, vroeg mij waarom hij mij niet in de kerk gezien had.

Cynisch antwoordde ik: „Mijn benen schijnen mij daar op zondag nooit naar toe te willen brengen.“

„Ja, ja”, was zijn antwoord. „Er zijn van dijn pie zondagen dat ik hetzelfde probleem heb.” Grinnikend vroeg hij toen of hij langs kon komen. Ik stemde toe zonder hem te vertellen dat ik verlamd was.

Toen hij langs kwam en mijn toestand tot hem droong, keek hij mij vol medelijden aan . . . en proestte het toen uit van het lachen. Het was aanstekelijk. We raakten in gesprek en kwamen er al snel achter dat we nogal wat gemeen hadden. Zo wilden we allebei graag dokter worden – een droom van mij die de grond in was geboord door mijn auto-ongeluk en de daaruit voortvloeiende verlamming.

Na dat gesprek vroeg Brad mij of hij nog eens terug mocht komen. Omdat ik dacht dat ik hem toch nooit meer zou terugzien, antwoordde ik dat de deur altijd voor hem openstond.

Tot mijn verbazing bleef Brad elke maand terugkomen. Zelfs als het enige wat ik zei was: „Ga weg!”, liet hij zich niet afschepen door mijn slechte humeur of bitse reactie. Hij kwam altijd terug, gewoon voor een praatje of om te kijken of hij iets voor me kon doen. Niet één keer hebben we in die eerste bezoeken over de kerk, God of geloof gesproken. Brad had het geduld, het inzicht of gewoon de tact – ik weet niet zeker wat het was – om aan te voelen dat mijn pijn en lijden

mij op dat moment niet toestonden een liefhebbende God te aanvaarden. Brad werd mijn vriend, en vrienden waren dun gezaaid.

Mettertijd groeide onze vriendschap. Hoe langer ik hem kende, des te meer herinnerden zijn karaktertrekken mij aan iemand uit mijn verleden – zijn stille, innerlijke vrede; zijn besef van wie hij was en waar hij naar toe ging; zijn eerlijkheid en bescheidenheid. Maar wie het was, wilde mij niet te binnen schieten.

Dit bleef zo totdat Brad, mijn toegewijde huisonderwijzer-vriend, voorzichtig mijn kamer in het ziekenhuis binnenkwam. Nogmaals, net zoals toen ik besloten had lid van de kerk te worden, drong het getuigenis van de waarachtigheid van het evangelie onloochenbaar tot mij door. Mijn hart werd vervuld van vrede. Mijn zelfmedelijden verdween, niet langer was ik verbitterd noch voelde ik mij verlaten. Ik voelde dat het allemaal goed zou komen. Plotseling wist ik ook wat dat vaagjes bekende om Brad heen was. Hij was mijn weerspiegeling toen ik actief was in de kerk en gewapend was met het priesterschap, de Heilige Geest en een kennis van de waarachtigheid van het evangelie van Jezus Christus. Gesterkt door deze hoop, vroeg ik of de bisschop mij kon komen opzoeken.

Bisschop C. Lynn Mahoney kwam en overtuigde mij er verder van dat er nog steeds goede mensen waren – mensen die om anderen gaven. Vriendelijk hielp hij mij een aantal directe materiële problemen op te lossen en moedigde mij hartelijk aan actief te worden. Hij heeft mij sindsdien daarbij alle mogelijke hulp verleend, zoals het mij vergezellen naar de tempel om mijn begiftiging te ontvangen en een paar broeders te vragen mij op te halen voor de kerk.

Is huisonderwijs belangrijk? Jazeker! Door een toegewijd, volhardend huisonderwijzer, die mij bezocht toen mijn leven hopeloos leek, ben ik weer actief in de kerk en heb ik een tweede kans gekregen om volgens de leringen van Christus te leven. Mijn huisonderwijzer hielp mij in te zien dat het evangelie hoop in zich draagt – niet slechts op zaligheid, maar ook op geluk in dit leven. □

William Wanet Miller is werkzaam als uitvoerend secretaris van het ouderlingenuorum in de Universiteitswijk van de Ring Oakland Californië.

MORMONAD

BEHOEFTE AAN PRATEN?

**VOOR WIE WIL BIDDEN
IS DE LIJN NOOIT BEZET**

GUILLERMO

Het was moeilijk te zeggen of Guillermo's huid donker-, midden- of lichtbruin was, want hij zat van top tot teen onder het vuil. Zijn zwarte haar, dat in klitten over zijn oren hing, was in ongelijke hopen met een mes afgesneden, net boven wat eens het boord van zijn overhemd was geweest. Er was voor de rest weinig over van het kledingstuk, op enkele knooppies na die de lompen over zijn magere borstkas bij elkaar hielden. De vodden waren in de tailleband gepropt van een broek waar de flarden bijhingen, en die ook nog eens twee of drie maten te groot was, terwijl het geheel bij elkaar werd gehouden met een stuk touw. Geen schoenen. Geen jasje. Zijn zwarte kijkers schoten wantrouwig heen en weer terwijl hij ons opnam, maar toch bleef hij in zijn hoekje zitten en luisterde naar hetgeen wij vertelden.

Guillermo. Dat is „Willem” in het Spaans. Die naam had hij zelf gekozen want, voor zover hem bekend was, had niemand dat ooit gedaan. Guillermo was een *gamin*, een Frans woord dat gebruikt wordt voor dakloze weeskinderen. Zijn ouders hadden hem als heel klein kind op straat aan zijn lot overgelaten, waarschijnlijk omdat zij te arm waren geweest om hem te eten te geven. En dus stond Guillermo op drie- of vierjarige leeftijd helemaal alleen. In elkaar gedoken onder een stuk karton, dat moest dienen om hem te beschermen tegen de kille nevels, bracht hij de nachten door in koude portieken. Overdag stroopte hij de vuilnisbakken af of stal hij appels bij een van de talloze fruitstalletjes om aan eten te komen. Het ergste was waarschijnlijk dat hij te kampen had met de nodige concurrentie voor deze schrale weelden, want er zwerven vele, vele *gamines* door de straten van de stad. Hoe zij erin slagen te overleven is een raadsel, maar het lukt ze – althans de meesten van hen – waarmee zij levende bewijzen zijn van het menselijke overlevingsinstinct.

Guillermo bleek meer geluk dan de meesten te hebben, want op zijn twaalfde (zijn eigen ruwe schatting), ontfermde een vriendelijke winkelier zich over hem. De man liet Guillermo in het kamertje achter zijn zaak slapen en betaalde hem zelfs wat om de boel netjes te houden. Daarbij kreeg hij ook iedere dag een maaltijd. Guillermo was een aardige jongen die nooit grove taal gebruikte en nimmer het vertrouwen van de vriendelijke, oude man schond. Hij werd het lievelingetje van een aantal huisvrouwen in de buurt. Zo nu en dan vond hij een oude broek – oud, maar nog niet kapot – of een oud overhemd dat voor hem was neergelegd op de veranda achter de zaak. Echt honger had hij nooit meer en hij had het niet meer koud.

Toch was hij niet zoals andere kinderen, die deel uitmaakten van een gezin en tijd hadden om te spelen. En hij ging natuurlijk nooit naar school. De oude man was

GUILLERMO

Renon Klossner Hulet

vriendelijk voor hem, maar hun verhouding bleef altijd die van werkgever en werknemer. En dus, hoewel hij het beter had dan de meeste *gamines*, was Guillermo eenzaam, afschuwelijk eenzaam.

Toen wij op zekere dag op de achterdeur van het winkeltje klopten en onszelf aan de oude man voorstelden als zendelingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, stond Guillermo erbij. En toen wij met de winkelier gingen zitten om hem het evangelie te onderwijzen, mocht Guillermo, in het verste hoekje gehurkt, toeluisteren. Hij stelde nooit vragen en had er nooit iets op te zeggen. Hij luisterde alleen maar.

De oude man was onder de indruk van onze booschap en nodigde ons keer op keer uit om terug te komen, totdat hij alle lessen had ontvangen. Maar toen kregen we te horen dat hij te oud was om te veranderen en niet van plan was zich te laten dopen.

Toen we die avond het winkeltje verlieten en door het stoffige straatje liepen moesten we onze teleurstelling verwerken. Plotseling hoorden we het geluid van blote voeten achter ons. Toen we ons verbaasd omdraaiden, zagen we een zeer opgewonden Guillermo op ons af komen.

„Alstublieft, *Senoritas*, ik wil graag gedoopt worden!”

We waren overrompeld en wisten niet wat we te zeggen. Hoeveel had hij er werkelijk van begrepen? Waarom wilde hij gedoopt worden? We zeiden dat we de volgende dag langs zouden komen met twee jongemannen, die hem wat vragen zouden stellen om te bepalen of hij klaar was voor de doop.

Toen wij, vier zendelingen, de volgende dag om de niet al te frisse straatjongen heen zaten, waren we verbaasd te horen hoe hij iedere vraag die hem werd gesteld goed wist te beantwoorden. Hij wist van Joseph Smith; hij begreep het plan van zaligheid, de doop, het woord van wijsheid en andere geboden. Voorts waren we verrast – en opgetogen – te ontdekken dat hij het Boek van Mormon van de oude man had geleend en het had meegenomen naar een buurvrouw, die het in minder dan veertien dagen grotendeels aan hem had voorgelezen. Hij zei te weten dat het allemaal waar was en dat hij gedoopt wilde worden.

Onze collega-zendelingen stelden hem nog verder op de proef door erop te staan dat hij de vergaderingen van de kerk een maand lang bij zou wonen. En dat deed hij: hij was er iedere zondag en iedere dinsdagavond voor de JMJV. En weer verraste hij ons door gewassen, met schoon haar en in zijn beste, schoonste oude kleren te komen. Zodra de maand verstreken was, smeekte hij om gedoopt te mogen worden. Op een goede zaterdag doopten de zendelingen hem in het koude water van de doopvont van de gemeente. Zodra hij uit het water omhoog-

kwam, kwam er een brede lach op zijn gezicht, en zonder de minste aarzeling rende hij op mij af, sloeg zijn druipnatte armen om mijn middel heen en barstte in snikken uit.

„Hij vroeg waarom hij huilde. Toen hij zijn snikken eindelijk bedwongen had, keek hij me met zijn grote zwarte ogen aan en zei: „Nu ik lid ben van zijn kerk, ben ik toch een ware zoon van God, hè?”

„Ja, dat ben je,” antwoordde ik.

Met ogen die mij smeekten om begrip, vervolgde hij: „Wel, ziet u, dan weet ik eindelijk dat ik een Vader heb!”

Al die eenzame jaren waarin hij bij niemand had gehoord werden die dag weggevaagd. Het evangelie van Jezus Christus had een eenzame *gamin* tot de kennis gebracht van wie hij was.

Wij veegden de tranen uit onze ogen, lieten Guillermo achter in het kerkgebouw, waar de leden hem welkom heetten, en gingen de vrouw opzoeken die hem het Boek van Mormon had voorgelezen. □

Zodra Guillermo uit het water omhoogkwam, kwam er een brede lach op zijn gezicht. Hij rende op mij af en sloeg zijn druipnatte armen om mijn middel heen.

Geïllustreerd door Stephen Moore

HET VERLOREN EILAND DER HEILIGEN

Yves en Kathleen Perrin

Links: de houten kapel die in 1931 gebouwd werd. Rechtsboven: Gemeentepresident Kaheke Temanu, politieambte op het eiland, werd op Taenga geboren. Hij en zijn gezin keerden in 1969 terug naar het eiland. Rechtsonder: Een blik over Tuenga's pas, op het dorp in het noordelijke gedeelte van het eiland. De pas heeft veel van een rivier weg, die zich met het getij leegt en vult.

De maand februari 1976 was voor de leden op Tahiti en de omliggende eilanden heel belangrijk. Die maand zouden zij in de gelegenheid zijn een profeet van de Heer te ontmoeten – voor velen van hen voor het eerst. President Spencer W. Kimball had aangekondigd dat hij naar Frans-Polynesië zou komen voor een gebiedsconferentie. Verschillende andere algemene autoriteiten, waaronder enkele leden van de Raad der Twaalf, zouden deze conferentie ook bijwonen.

Men bracht grote offers om het bezoek van de profeet van de Heer voor te bereiden. Kosten noch moeite werden gespaard voor geschenken die in liefde werden vervaardigd. Leden besteedden vele uren aan het voorbereiden van de traditionele Tahitiaanse feesten en het repeteren van muziek en dansen.

Heiligen van de omliggende eilanden schoven hun dagelijkse activiteiten terzijde om de soms lange en moeilijke reis naar Tahiti te maken. Sommigen konden het vliegtuig nemen, maar de meesten moesten de afstand per boot afleggen. De week van de conferentie brak aan. Nog nooit was er in dit deel van de wereld zo'n vergadering van heiligen geweest.

Reis naar de conferentie

Een paar dagen vóór de eerste conferentiebijeenkomst, arriveerde er een groep van ruim vijftig mensen op het kantoor van het Zendingsgebied Papeete Tahiti. President Raymond Baudin kende de heiligen van de verschillende eilandengroepen in Frans-Polynesië, maar van deze groep kende hij niemand. Hij nam aan dat het niet-leden waren die de conferentie wilden bijwonen.

Maar zij stelden zich als heiligen der laatste dagen voor van het kleine eiland Taenga van de Tuamotou archipel. De zendingspresident kon het niet geloven! Kerkleiders in Papeete hadden niet gedacht dat er leden van de kerk op Taenga waren. De mensen legden president Baudin uit dat bijna de hele bevolking van Taenga lid van de kerk was, en dat iedere Taengaan een driedaagse reis op een schoener had gemaakt om de profeet van de Heer te zien!

Hoe is het mogelijk dat de kerk, in een tijd van efficiënte administratie, massatransport en directe communicatie, een heel eiland „kwijtraakt”? En hoe wisten de Taenganen van president Kimballs bezoek af?

Zendingswerk op Tuamotou Eilanden

Taenga is een atol (een plat, niet-vulkanisch koraal-eiland), dat ongeveer 240 kilometer ten oosten van Tahiti ligt. Het werd relatief kort geleden (1820) ontdekt door een Russische kapitein, Bellingshausen ge-

naamd. In 1844 stuurde de profeet Joseph Smith zendelingen naar de toenmalige Sandwich Islands (nu Hawaii), deze kwamen echter terecht op de eilanden die nu Frans-Polynesië genoemd worden. Dit was het eerste niet-Engelstalige zendingsgebied van de kerk. Het was ouderling Benjamin Grouard die als eerste naar de Tuamotou Eilanden ging. Hij landde op 1 mei 1845 op Anaa, een buureiland van Taenga. Ouderling Grouard had veel succes, doopte ongeveer 620 mensen en organiseerde verschillende gemeenten in een periode van vijf maanden.

Tussen 1845 en 1850 werd er op beperkte schaal zendingswerk bedreven in de Tuamotou archipel en dan voornamelijk door ouderling Grouard. De daaropvolgende twintig jaar stond de Franse regering geen zendingswerk door heiligen der laatste dagen toe in dit pas verworven protectoraat. Hoewel bekeerlingen gedurende deze periode geen contact hadden met de kerk, gingen zij zelf door met het verbreiden van het evangelie. Ze werkten op bijna alle atollen in het westelijke gedeelte van de archipel en slaagden erin een aanzienlijk aantal eilandbewoners te bekeren.

In de daaropvolgende jaren verlieten veel Tuamotanners hun eiland om werk en welvaart te vinden op Tahiti. De heiligen die op Taenga bleven, hadden sporadisch contact met kerkleiders in Tahiti, maar communicatie tussen de eilanden is op zijn zachtst gezegd moeilijk. Frans-Polynesië omvat 110 eilanden, en de eilanden in het huidige Zendingsgebied Papeete Tahiti zijn verspreid over een oppervlakte van meer dan 2,5 miljoen vierkante kilometer.

In 1931 werd een kleine kapel van zes bij negen meter gebouwd op een stuk grond van slechts twaalf bij zestien meter dat de kerk aan had weten te kopen. Trouwe leden herinneren zich nog het laatste bezoek dat hen werd gebracht vóór hun reis in 1976, achter in de jaren vijftig, door president Joseph B. Reeder. Daarna is Taenga op de een of andere wijze vijftien jaar lang in het vergeetboekje geraakt.

Wachten op bezoek

Hoewel de gemeente officieel niet meer functioneerde en vergaderingen alleen op informele basis werden gehouden, behielden de leden hun geloof. „We proberen altijd het evangelie zo goed mogelijk na te leven”, zegt zuster Teuruhai Buchin, nu tempelwerkster in de Tahiti-tempel. Kaheke Temanu, de man die later als gemeentepresident geroepen zou worden, geloofde dat het kleine eilandje op een dag bezocht zou worden door de zendingspresident. Hij bouwde een klein onderkomen op het eiland, met als enige doel deze verwachte bezoeker een dak boven het hoofd te kunnen bieden. Het is dus niet verwonderlijk dat deze trouwe leden, toen zij op de een of andere manier te horen kregen dat er een profeet des

Heren naar Tahiti zou komen, geïnspireerd werden om de moeilijke reis te maken. Ze namen prachtige, met de hand gemaakte bewijzen van liefde en respect mee om aan president Kimball te geven.

Sinds 1976 is er weinig veranderd op Taenga. Het eiland blijft nogal geïsoleerd van de andere Frans-Polynesische eilanden; zo heeft het geen landingsbaan, iets wat vele naburige eilanden wel hebben. De eenvoudigste manier om Taenga te bereiken is met een twaalfpersoons vliegtuigje naar het naburige Makemo te vliegen, en dan drie uur met de motorboot over open zee te varen. Echter, als het weer slecht is, kunnen die drie uur er gemakkelijk zes worden.

Deze isolatie werkt een eenvoudige levensstijl, zonder de druk en gecompliceerdheid van de moderne samenleving, in de hand en die eenvoudige levensstijl is gedurende de laatste decennia nauwelijks veranderd. In de harde koraalbodem is het moeilijk groente te kweken. De bewoners eten voornamelijk vis en kokosnoten, af en toe aangevuld met goederen die uit Tahiti aangevoerd worden. De enige winstgevende activiteit die op het eiland plaatsvindt is de productie van kopra, dat is gedroogde kokos waar olie uit gewonnen wordt.

Wat wel veranderd is op Taenga zijn de activiteiten van de kerk. Vele jaren lang hadden de heiligen daar niet de gelegenheid hun geloof zo te beoefenen als zij dat wilden. Kort na hun reis naar Tahiti in 1976, kregen de Taenganen hun lang verwacht bezoek van de zedingspresident, president Baudin, die de gemeente op het eiland weer officieel organiseerde en Kaheke Temanu als gemeentepresident riep. President Temanu werd geboren op Taenga, maar was naar Tahiti

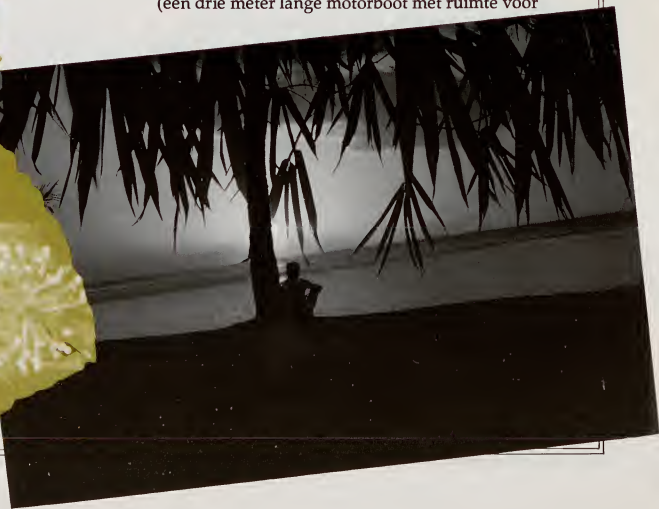
verhuisd. In 1969 verhuisden hij en zijn gezin terug naar Taenga, en werd hij door de Franse regering benoemd als politiebeambte aldaar.

Toen de gemeente weer officieel begon te functioneren, kwamen de leden weer naar de vergaderingen en werden er tien bekeerlingen gedoopt. Van de 76 inwoners van Taenga zijn er slechts zeven geen lid van de kerk. President Temanu zegt dat niet alleen alle leden van de kerk actief zijn, maar dat zelfs de niet-leden regelmatig de vergaderingen bijwonen en eraan deelnemen. Hij is vooral blij dat verschillende echtparen van zijn eiland in de Tahiti-tempel verzegeld zijn sinds de voltooiing ervan in 1983.

In geloof navigeren

De leden in Taenga vinden dat de Heer hen op vele manieren gezegend heeft wegens hun geloof. Dit geloof wordt elke keer beproefd wanneer ze naar Makemo varen. Hoewel de Polynesiërs van nature bekwame navigators zijn, komt dit haast nergens meer zo tot zijn recht als op Taenga. De oversteek van Taenga naar Makemo is moeilijk en wel door de platte atollen, die op afstand nauwelijks te zien zijn, en beide eilanden gescheiden worden door duizenden vierkante kilometers open zee. Toch wordt de reis gemaakt zonder kompas of ander navigatie-instrument, met alleen, zoals de schipper het stelt, „de sterren, instinct en een vertrouwen op inspiratie en leiding van de Heer”.

Ieder lid dat Taenga bezoekt zal zich de reis nog lang heugen. Iedereen is onder de indruk geraakt van het geloof van president-schipper Temanu. Voor hij de lagune van Taenga verlaat staat hij op in de boot (een drie meter lange motorboot met ruimte voor

Linksboven: Golven breken op het noordelijke strand van Taenga.
 Rechtsboven: Zusters van de ZHV van Taenga en kinderen.
 Links: Priesterschapsdragers en kinderen. Links onder: Een kaart die Taenga's positie aangeeft in de Tuamotou archipel. Rechts onder: een luchtfoto van de pas (onderkant foto) en het dorp aan de noordzijde van het eiland.

Foto's van G. Wayne Mack

maximaal zes passagiers) en spreekt een gebed uit om leiding. Hij vergeet overigens nooit een dankgebed uit te spreken zodra hij weer terug is.

President Baudin beschrijft zijn tweede reis naar Taenga als een van de onvergetelijkste ervaringen van zijn zending. President Temanu was hem komen halen en al gauw, nadat ze Makemo hadden verlaten, begon het te stormen. De wind en de golven sloegen tegen de boot en brachten hem uit de koers. „U kunt zich mijn ongerustheid voorstellen,” vertelt president Baudin, „toen er na zes uur varen nog geen land in zicht was.

„Plotseling stond president Temanu op, wees met zijn vinger en zei kalm dat het eiland die kant op was. Bijna onmiddellijk ging de wind liggen en werd de zee rustig, en alsof ze ons kwamen begroeten en voorbij het rif leiden, verschenen er tientallen dolfijnen die voor de boot uit het water sprongen. En alsof dat niet indrukwekkend genoeg was, zagen we ook een walvis op dertig meter afstand van de boot, die water de lucht in spoot en kalm met ons meezwom.”

De elementen bedwongen, voor water gezorgd

De leden op Taenga geloven dat de hemel de elementen op hun eiland bedwongen heeft. In de afgelopen jaren hebben vijf grote orkanen het gebied geteisterd, omliggende eilanden kwamen in ernstige moeilijkheden, maar Taenga bleef al deze vernietigende stormen bespaard.

Ook wijzen ze er graag op hoe de Heer hun gezegend heeft met voldoende water. Daar er geen bergen, rivieren of bronnen op de atollen van de Tuamotou archipel zijn, moet al het drinkwater in regentonnen en waterreservoirs opgevangen worden. Tijdens het droge seizoen worden de meeste eilanden geplaagd door een voortdurend gebrek aan water en perioden van strenge rantsoening. Maar de Taenganen hebben hier geen last van. En ironisch genoeg kunnen de Taenganen zich in één opzicht voor laten staan op een hogere levensstandaard dan Tahiti, waar nog niet iedereen elektriciteit heeft. In Taenga is ieder huishouden voorzien van een installatie die zonneënergie omzet in elektriciteit.

Paradijs op aarde

Verschillende kerkleiders uit Tahiti die onlangs Taenga bezochten waren onder de indruk van het sterke gevoel van veiligheid, dat er op het eiland heerst en de enorme spiritualiteit onder de hele bevolking.

„Zo stel ik mij het paradijs voor”, zegt Georges Bonnet, regionaal hoofd van de afdeling materiële zaken van de kerk.

Op een ochtend werd broeder Bonnet gewekt door een vreemd geluid. Toen hij opstond en naar buiten keek, zag hij dat de zusters van de ZHV de bladeren wegveegden die gedurende de nacht in de dorpsstraat waren gevallen. „Ik heb nog nooit zulke nette mensen gezien”, zei hij. „Het hele dorp is om door een ringetje te halen en het is duidelijk dat de mensen enorm trots zijn op hun eiland.”

President C. Wayne Mack en president C. Jay Larson, die president Baudin achtereenvolgens opvolgden als zendingspresident in Tahiti, voelen zich ook sterk bij het eiland betrokken. Opvallend is dat beiden hun eerste zending op Taenga begonnen. President Larson, die in juli 1984 uit Tahiti terugkeerde, zegt: „Taenga is op mij altijd overgekomen als de geestelijkste en meest verenigde gemeente in het zendingsgebied. Dit was zo toen ik er 34 jaar geleden als zendeling werkte, en vandaag is het nog zo.” □

Yves Perrin is werkzaam als groepsleider hogepriesters en Kathleen Perrin als raadgeefster in het jeugdwerkpresidium van de 31ste Wijk Union in de Ring Sandy Utah Cottonwood Creek.

Ouderling Yukunido Sato uit Japan en zijn collega, ouderling David Gathers, werken in de schaduw van de Salt Lake-tempel

WAAROM NOG MEER MORMONEN IN SALT LAKE CITY?

Janet Peterson

Uit Europa, Azië en Zuid-Amerika worden jongemannen en jonge vrouwen geroepen om het evangelie te verbreiden . . . in Utah.

Toen Yokunido Sato toetrad tot de kerk en zich voornam op zending te gaan, had hij waarschijnlijk gerekend op het verkondigen van het evangelie in zijn geboorteland Japan. Ditzelfde geldt voor Ramon Ramos uit Guyana, die wellicht had verwacht een zending te vervullen in Zuid-Amerika. In plaats daarvan werden zowel ouderling Sato als ouderling Ramos op zending geroepen in de schaduw van het hoofdkantoor van de kerk in Salt Lake City.

Ouderling Takashi Wada moest zijn zendingsoproep acht keer lezen, voordat het tot hem doordrong dat hij geroepen was naar het Zendingsgebied Salt Lake City Noord. Zuster Lindamay Garcia van het Zendingsgebied Salt Lake City Zuid vroeg zich af toen zij haar oproep kreeg: „Waarom zouden ze nog een mormoon nodig hebben in Salt Lake City?”

Sinds jaar en dag heeft de kerk haar zendelingen vanuit Utah de wereld in gezonden om het evangelie te verkondigen. Maar nu zijn Jesus Ramon uit Spanje, Marie Normand uit Canada – en vele andere jonge mensen uit alle delen van de wereld – werkzaam in zendingsgebieden, met hun hoofdkwartier in Salt Lake City.

Veel mensen beseffen niet eens dat er een zendingsgebied is in Salt Lake City. Maar er zijn er zelfs twee in de Zoutmeervallei. Het Zendingsgebied Salt Lake City Noord Utah strekt zich naar het noorden uit tot Idaho en delen van Wyoming; het Zendingsgebied Salt Lake City Zuid Utah beslaat een gebied dat loopt

van ongeveer het midden van de vallei tot de zuidgrens van Utah.

Het is in het noordelijke zendingsgebied, dat veel nationaliteiten elkaar ontmoeten.

„We hebben in feite een internationaal zendingsgebied hier in Salt Lake City”, zegt president Lloyd V. Owen van het Zendingsgebied Salt Lake City Noord, zelf afkomstig uit Alaska. „Onze zendingen komen uit alle delen van de wereld, waaronder Samoa, Tonga, Engeland, Ierland, Zuid-Afrika, Vietnam, Laos, Cambodja en Thailand. We hadden op een gegeven moment meer dan dertig nationaliteiten in dit zendingsgebied. Men is in dit zendingsgebied nu in staat het evangelie in ongeveer zeventien talen te onderwijzen.

„Onze zendingen uit andere landen helpen ons ons begrip van deze wereldwijde kerk te verruimen”, zegt zuster Peggy Owen. „Bovendien leren hun Noord Amerikaanse collega’s nu veel over andere culturen, een kans die zij anders niet zouden krijgen.” Op hun beurt worden de buitenlandse zendingen aangemoedigd hun Engels te verbeteren en de cultuur te begrijpen waarin zij zich nu bevinden.

Om tegemoet te komen aan de uitdaging van het leven in een zendingsgebied met zoveel talen en cultuurverschillen, zijn alle buitenlandse zendingen ondergebracht in één zone, namelijk zone acht. Dit stelt de zendingspresident in staat de taalgevoeligheid van de zendingen optimaal uit te buiten. Volgens president Owen werkt het systeem prima. Zone acht is meestal de produktiefste zone in het zendingsgebied wat betreft het aantal dopelingen.

De zendingsgebieden Salt Lake City Noord en Zuid behoren tot de Engelstalige zendingsgebieden in de kerk met de meeste dopelingen. President Van L. McCabe van het zuidelijke zendingsgebied zegt dat dit komt door de vele vriendschappelijke contacten die de leden leggen, de zendingsdrang van de ring- en wijkleiders en, in het bijzonder, de toegeweijde full-time zendingen.

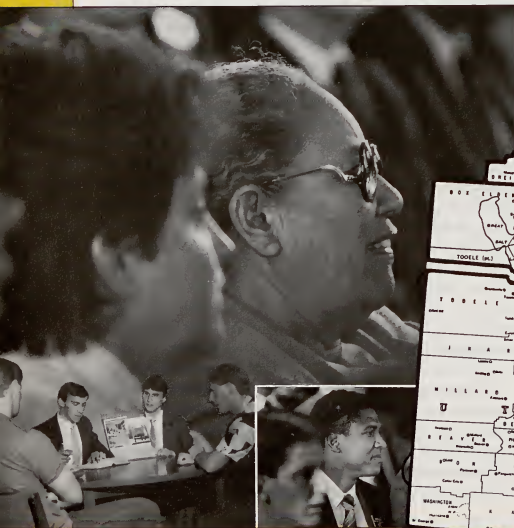
Pas bekeerde zendingen

In veel gevallen zijn de zendingen kortgeleden zelf tot de kerk toegetreden. Anderen zijn niet meer dan een paar jaar lid van de kerk wanneer zij hun zendingsoproep ontvangen.

Ouderling Yokunidu Sato trad zes jaar geleden tot de kerk toe in zijn woonplaats Sapporo (Japan). Hij behoorde tot het boeddhistische geloof en is de enige heilige der laatste dagen in zijn familie. Hij zegt dat hij „het geloof had om op zending te gaan, omdat president Kimball wilde dat alle jongemannen op zending gaan.” Ouderling Sato had op school een beetje Engels geleerd, maar moest alle zeilen bijzetten op het opleidingsinstituut voor zendingen in Provo (Utah). Hij onderwijst nu het evangelie in zowel het Engels als het Japans.

Zijn collega, ouderling David Gathers uit Pine Bluff (Noord-Carolina), hoefde niet naar het opleidingsinstituut om Japans te leren, maar heeft het zo goed geleerd van ouderling Sato, dat hij de lessen nu in het Japans kan geven.

De beide zendingen kregen Temple Square als standplaats, waarop zich de Salt Lake-tempel, de tabernakel, de Assembly Hall en twee bezoekerscentra bevinden. Temple Square, met zijn schitterend aange-

Conferentie District Antwerpen

Nieuw gebouw Gemeente Antwerpen in gebruik genomen

Zondag 16 november, de dag dat het spiksplinternieuwe kerkgebouw van de Antwerpse Gemeente in gebruik werd genomen, was er een massale toeloop van leden en niet-leden die aldaar de districtsconferentie kwamen bijwonen. Meer dan 450 mensen vonden een plaatsje in de kapel en sommigen moesten doorverwezen worden naar de keuken, waar de conferentie via luidsprekers gevolgd kon worden. Onder de aanwezigen bevonden zich regionaal vertegenwoordiger J.P. Jongkees, zendingspresident P.L. Ward, raadgever in het zendingspresidium W. Decoo en districtspresident J. Plovier. De vorige conferentie waren er 325 aanwezigen, deze grote opkomst was dus al meteen een reden om echt tevreden te zijn.

Wat deze conferentie tot iets zeer bijzonders maakte, was niet zozeer het nieuwe kerkgebouw of de grote opkomst, maar vooral de opbouwende toespraken die werden gehouden.

President Plovier legde in zijn openingstoespraak nadruk op de verantwoordelijkheid van de plaatselijke leden om de kerk meer positieve bekendheid te geven en actief zendingswerk te doen. Er bieden zich geregeld kansen aan, maar we moeten die onderkennen en dan de nodige moed bijeenvergaren om onze parel met anderen te delen.

Broeder J. Huysmans, president van de gemeente Antwerpen, moedigde vooral de jongemannen aan een zending te vervullen. Hij werd gevolgd door de eerste raadgever in het districtspresidium, president Vandoorslaer, die op indrukwekkende wijze zijn dankbaarheid verwoordde voor het Eerste Visioen en voor de zendingen die hem het evangelie gebracht hebben. Zuster Ward moedigde de aanwezigen aan attent te zijn voor nieuwe leden en uitte haar dankbaarheid voor het Boek van Mormon. President Decoo wees erop dat de leden die actief wensen te blijven, zich geregeld dienen te bezinnen op het

De volle kapel van het nieuwe Antwerpse gebouw.

fundamentele in de kerk: het bestaan van God, de verlossende kracht van het verzoeningswerk van Jezus Christus, het eerste visioen, de herstelling van het priesterschap en de kracht van het Boek van Mormon. Wanneer iemand het moeilijk heeft, laat hij dan terugkeren tot de basis!

Ouderling Jongkees gaf aan hoe belangrijk het is om als groep het besluit te nemen te doen wat de Heer behaagt. Ook hij vroeg elke jongeman op zending te gaan en vroeg de jonge vrouwen 'geen levensgezel te accepteren die niet op zending is geweest'.

President Ward sprak over het noodzakelijke levensbloed in elke gemeente, dat komt door het dopen van bekeerlingen. Deze 'nieuwelingen' kunnen er alleen komen als ieder lid een zending is! Het succes in Vlaanderen zal blijven toenemen als gevolg van een combinatie van 'moed' en 'liefde' in het zendingswerk; deze moed en liefde zullen

op hun beurt komen door de volgende vijf eenvoudige leefregels in acht te nemen:

1. Onderhoud de wetten van het evangelie
2. Communiceer met God in dagelijks gebed en vasten op vastenzondag
3. Onderzoek de Schriften en vooral het Boek van Mormon
4. Neem deel aan alle vergaderingen en activiteiten van de kerk en verricht tempelwerk
5. Verricht dienstbetoon binnen en buiten de kerk.

Het was fijn om deze conferentie bij te wonen en naar de raad van de leiders te kunnen luisteren. Als we nu als groep deze raadgevingen in praktijk brengen, zal de volgende conferentie gehouden moeten worden in een veel groter gebouw als het nieuwe Antwerpse kerkgebouw. Moge het zo zijn!

Jean Huysmans

Van het gebiedspresidium

De afgelopen maanden heeft het Eerste Presidium veel gezegd over de volgende onderwerpen:

1. De noodzaak van schriftstudie, met nadruk op het Boek van Mormon (Een getuige van Jezus Christus)
2. De noodzaak dat ieder lid actief is (Een uitnodiging om terug te komen)
3. De noodzaak dat ieder lid de welzijns-beginselen kent en toepast (50ste verjaardag van het welzijnsprogramma)
4. De noodzaak dat ieder lid meer betrokken raakt bij het zendingswerk.

Bovengenoemde onderwerpen zijn essentieel om het grote werk van de Heer te volbrengen, "de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen" (Moz. 1:39). Daarbij komt dat alle vier onderwerpen direct verband houden met het verkondigen van het evangelie, het verlossen van de doden en het vervolmaken van de heiligen - de drieledige zending van de kerk.

Terwijl wij over de boodschappen van onze profeten baden en nadachten, richtten onze gedachten zich op deze geïnspireerde woorden: "Het binnenste van de schotel moet worden gereinigd, en . . . daarna ook het buitenste" (Alma 60:23). Deze tekst suggereert dat onze eerste prioriteit het sterken en reinigen van de leden van de kerk is. Het suggereert echter ook dat wij om ons heen moeten kijken en hen moeten helpen die zich buiten onze eigen kring bevinden. Wij zijn ervan overtuigd dat ons vermogen om hen die geen lid van de kerk of minder actief in de kerk zijn te beïnvloeden, toeneemt naarmate wij groeien in goedheid en getrouwheid. Bij juiste naleving van het evangelie, zullen we er zeker beter in slagen het met anderen te delen.

De kerk kan veel doen om actieve leden verder te sterken en leden met een zwak getuigenis, die niet meer aan het evangelie toegewijd zijn, terug te winnen.

1. Individuele bezigheden

Spoor alle leden aan om de volgende vijf fundamentele bezigheden te verrichten die de vruchten van het evangelie met zich meebrengen (zie Gal. 5:22; Ef. 5:9).

- * Gehoorzaam de evangeliewetten.
- * Spreek met de Heer in aanhoudend, oprecht, dagelijks gebed en laat dit regelmatig gepaard gaan van vasten.
- * Onderzoek dagelijks de Schriften, vooral het Boek van Mormon.
- * Neem regelmatig aan religieuze diensten deel, door onder andere waardig van het avondmaal te nemen en tempelverordeningen te verrichten.
- * Dien uw naaste op rechtvaardige wijze, zowel binnen als buiten de kerk.

Nadruk op deze vijf terreinen zal de leden ertoe brengen ook aan de andere vereisten te voldoen die aan een waar discipel van de Meester gesteld worden: een goed gezinsleven leiden, zendings- en tempelwerk en genealogie verrichten.

2. Gezamenlijke bezigheden

Versterk de Melchizedekse-priesterschapsquorums met waardige broeders door drie gelijktijdige, gecoördineerde bezigheden, waardoor alle zegeningen van het herstelde evangelie aan zowel mannen als vrouwen in de kerk aangeboden worden. (Zie Gal. 6:1, 2, 10; LV 82:14, 15, 19; Ps. 142:4.)

a. Preventie

* Zorg voor een sterk jonge-mannen-programma dat jongemannen ertoe aanzet om waardig te leven en in aanmerking te komen voor verhoging in het Aäronische priesterschap en het aanvaarden van een zendingsoproep.

* Zorg voor een sterk jonge-vrouwen-programma dat jonge vrouwen ertoe aanzet hun leven in harmonie te laten

zijn met Gods wil en zich voor te bereiden om hun specifieke taak in Gods plan te volbrengen.

b. Verlossing

* Heractiveer en versterk de Melchizedekse-priesterschapsdragers en hun gezinnen, die niet meer toegewijd zijn aan de beginselen van het evangelie.

* Breng toekomstige ouderlingen en hun gezinnen terug in de kerk en help ze weer geheel actief te worden.

c. Bekering

* Bekeer en begeleid nieuwe leden en hun gezinnen en help ze in aanmerking te komen voor de zegeningen van het Melchizedekse priesterschap.

Wanneer wij ons op deze drie gebieden inspinnen, zullen meer ouders hun gezin zodanig opvoeden dat ze sterk in het evangelie blijven, zullen er meer jongemannen een zendingsoproep aanvaarden, zullen er meer jonge vrouwen een bijdrage leveren aan het werk van de Heer en zullen er meer echtparen aan elkaar en aan hun gezin verzegeld worden in de tempel. Wij moedigen alle leden van de kerk aan om "geworteld en opgebouwd in Christus" te worden, door deel te nemen aan de fundamentele bezigheden, genoemd onder "Individuele bezigheden" (zie Kol. 2:6-7). En wij nodigen priesterschapsquorums, hulporganisaties en alle groepen uit samen te werken om de Melchizedekse priesterschap te versterken. Op die manier worden mannen en vrouwen binnen en buiten de kerk in staat gesteld om alle zegeningen van het herstelde evangelie te verkrijgen.

Het gebiedspresidium,

Carlos E. Asay
Russel C. Taylor
Hans B. Ringger

Een stukje hemel op aarde

Nederlandse echtbaar verzorgt terminale patiëntjes

De in 1959 naar Amerika geëmigreerde Nederlandse Sjaantje de Groot heeft zichzelf op zending geroepen - een zending die haar bijna hele dagen binnen de muren van haar eigen huis houdt, waar zij haar stukje hemel op aarde geschapen heeft.

Zij en haar man, Rokus, leden van de Eerste Wijk van San Luis Obispo (Californië), hebben hun woning omgebouwd in een tehuis waar zij twaalf babies en kinderen verzorgen.

Al hun patiëntjes liggen op sterven. De kinderen komen uit alle hoeken van Californië. Sommigen werden met ernstige afwijkingen, danwel te vroeg geboren, of lijdten aan hersenvliesontsteking. Allen zullen binnen afzienbare tijd overlijden, maar "zolang ze nog bij ons zijn moet iemand voor ze zorgen, en ik wil hier een stukje hemel voor ze maken", zegt zuster De Groot.

Het streven van broeder en zuster De Groot is de kwaliteit van het leven van deze kindertjes zo hoog mogelijk te houden. "We proberen ze zo goed mogelijk te onderwijzen, ze zoveel mogelijk een normaal leven te laten leiden."

Om aan de behoeften van twaalf zeer kwetsbare kinderen te voldoen heeft zuster De Groot negen full-time en part-time hulpkrachten die helpen bij de verzorging. Daar ze als verzorgingstehuis geregistreerd staat, niet als ziekenhuis, kan ze geen verpleegsters inhuren. Het werk dat die zouden doen neemt ze voor haar eigen rekening, ze is altijd paraat. "Het is zelden dat ik langer dan twee of drie uur slaap op een nacht", zegt ze. En in de negen jaar dat ze dit werk nu doet is ze nooit langer dan anderhalf uur van huis geweest.

De lichamelijke en emotionele tol die dit werk eist zou te veel zijn zonder een getuigenis van het plan van zaligheid en de steun van haar gezin.

De familie De Groot kwam in Nederland in aanraking met het evangelie en werd snel gedoopt. Een van de zendelingen die

Zuster De Groot en Sharon, een van 'haar' twaalf kinderen.
(foto: San Luis Obispo Telegram-Tribune.)

hierbij betrokken was kwam uit San Luis Obispo; zijn familie sponsorde in 1959 de emigratie van de familie De Groot. Omdat zuster De Groot geen diploma's heeft, betaalt de staat Californië niet meer dan f 100,- per dag per kind, en die zijn gauw op.

"Per week kopen we zo'n 140 blikken zuigelingenvoeding, en we zetten drie maaltijden per dag op tafel. We besteden f 2.200,- tot f 2.400,- per maand aan flesvoeding, gebruiken een paar duizend plastic luiers per maand en het personeel kost f 750,- per dag. Daarnaast vind ik het heerlijk om naar de winkel te gaan en nieuwe kleren en speelgoed voor de kinderen te kopen", aldus zuster De Groot.

In de laatste vier jaar zijn er zeventien babies overleden. "Ik kan hun overlijden aan omdat mijn man me emotioneel ondersteunt, en ik heb de kerk", vertelt ze.

Ze zegt te beseffen dat de kinderen terug naar hun Hemelse Vader gaan en soms heeft ze het gevoel dat Hij naast haar staat en zegt: "Ik neem het wel van je

over.' In de loop der jaren heb ik geleerd dat het egoïstisch is om te huilen, want het is mijn baby niet. Het is Gods baby."

De kinderen vinden de weg naar ieders hart. "Moelijk opvoedbare jeugd komt hier helpen, en ze trekken hier helemaal bij," vertelt zuster De Groot, "we vervullen een soort zending hier. De kinderen zijn het grootste voorbeeld dat je je kunt voorstellen. Ze hebben vrede in zich."

Ondanks de lange gevechten, het verlies en de veelvuldig voorkomende slapeloze nachten, is zuster De Groot van plan zeker nog twintig jaar dit werk te blijven doen, of zo mogelijk nog langer. Ze hoopt eenmaal bij de kinderen te zijn die zijn gestorven. "Soms zeg ik tegen Rokus: 'Zou het niet geweldig zijn om ze allemaal gezond te zien?'"

Bewonderende opmerkingen wuift ze weg: "Ik heb altijd iets met mijn leven willen doen. Nu heb ik die kans."

WERELDWIJD

Charles Didier aangesteld als gebiedsresident

Ouderling Charles Didier is aangesteld als president van het gebied Noord-Amerika Zuid-West, een gebied van naar schatting een miljoen vierkante kilometer dat zich uitstrekt van Noord-Californië tot het zuidwestpuntje van de staat Louisiana. Als zijn raadgevers zijn geroepen de ouderlingen Ronald E. Poelman en Devere Harris. President Didier ziet zijn werkzaamheden optimistisch tegemoet: "Of je nu in Japan, Zuid-Amerika, Europa of Amerika bent, het doel dat je nastreeft is overal hetzelfde - de leden tot een begrip te brengen van het uiteindelijke doel van het leven - om terug te keren in de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader."

Ouderling Charles Didier

President Benson geopereerd

Bij president Ezra Taft Benson is op 6 november j.l. een pacemaker ingebracht, een apparaatje dat het hartritme constant houdt.

De operatie was geen noodgegrip, maar werd al enige tijd overwogen omdat president Bensons hartritme soms te ver afzakte. Tijdens de operatie, die drie uur duurde, werden via een ader electrodes in de rechter hartkamer en -boezem ingebracht. De pacemaker zelf werd onder de huid ingeplant. Volgens de doktoren is het soort pacemaker dat gebruikt is speciaal ontwikkeld voor ritmestoornissen zoals president Benson die ervoer.

Vijf dagen na de operatie hervatte hij zijn werkzaamheden.

President Reagan ondertekent wetsvoorstel tegen drugmisbruik

Op 27 oktober j.l. is op het Witte Huis in Washington een wetsontwerp aangenomen dat drugmisbruik in de Verenigde Staten moet tegengaan. Dit wetsontwerp wordt gezien als een belangrijke overwinning in de strijd tegen illegale verdovende middelen. Onder de genodigden voor deze gelegenheid bevond zich Joe J. Christensen, president van de HLD-universiteit Ricks College.

"Het aannemen van dit wetsvoorstel staat in nauw verband met wat wij op Ricks College nastreven", zei broeder Christensen. "Als lid van de kerk vind ik het een voorrecht om hiervoor uitgenodigd te zijn, daar wij deze wijze van wetgeven ondersteunen."

President Ronald Reagan zei dat het wetsontwerp een kruisstocht inhoudt die naar drugsvrije Verenigde Staten moet voeren.

"Het geeft mij veel voldoening om wetsvoorstellen te ondertekenen die aantonen dat wij toegewijd zijn aan de bestrijding van het kwaad van verdovende middelen", aldus president Reagan.

Aardbeving in El Salvador

De aardbeving die op 10 oktober 1986 San Salvador, hoofdstad van de Zuidamerikaanse staat El Salvador, trof, heeft aan een lid van de kerk het leven gekost. Door de aardbeving (5,4 op de schaal van Richter) werden de huizen van 40 HLD-gezinnen verwoest en van 150 gezinnen zo zwaar beschadigd dat ze niet meer bewoonbaar waren, aldus ouderling Gene R. Cook, president van het gebied Mexico / Centraal Amerika. Vijf leden zijn door de beving zwaar gewond, ongeveer 100 leden zijn licht gewond; de 142 aldaar werkzame zendingen bleven ongedeerd. Van de 24 kerkgebouwen in

San Salvador zijn er twee beschadigd, meldde ouderling Cook. Onmiddellijk na de ramp werden er 620 mensen in de kerkgebouwen ondergebracht en werden er 1.400 mensen gevoed met voorraden uit de omliggende ringen.

Op 13 oktober stuurde de kerk drie kleine vliegtuigen naar het rampgebied met voedsel, medicamenten en andere noodzakelijkheden, zoals 150 zes-persoons tenten voor hen die dakloos waren geworden.

Op 15 oktober schatte de president Duarte van El Salvador het dodental op 1.200.

Ballonnen teruggebracht

Ongeveer acht uur na het oplaten van de aan ballonnen vastgebonden boodschappen door de jonge vrouwen in Buenos Aires, Argentinië, klopten twee jongemannen aan bij broeder Ricardo Michalek, president van de Ring Buenos Aires Argentinië West. Ze hadden een ballon met boodschap gevonden en

kregen het gevoel dat ze die terug moesten brengen.

De jongens wonen ongeveer dertig kilometer van president Michaleks huis vandaan en deden er bijna vijf uur over om zijn huis te vinden. Ze hebben inmiddels de zendingenlessen ontvangen.

VOOR DE KINDEREN Februari 1987

EEN ANDER SOORT MOED

Louise Hurd

Ted zat hoog in een eikeboom, hij liet een been losjes over een dikke tak bungelen. Toen Jared en Tom, die op de grond stonden, riepen, hoorde hij ze niet eens. Hij dagdroomde over een boek dat hij gelezen had. Zijn oma had hem het boek *Pionierskinderen* voor zijn verjaardag gegeven. Na er een tijdje in gelezen te hebben, had hij het op zijn bed laten liggen en was de boom ingeklommen om na te denken over de pionierskinderen en hun ongelooflijke ervaringen.

Een jongen in het boek had zijn twee kleine zusjes gered toen hun huis en velden in vlammen waren opgegaan. Een ander had aan voedsel weten te komen voor zijn familie, toen zijn vader ver weg aan een oorlog deelnam.

De verhalen gingen over de vele gevaren waaraan de pionierskinderen bloot stonden – beren, jakhalzen, hongersnood en soms gevaarlijke Indianen. Ted wenste dat hij toen geleefd had. Hij had het allemaal aangekund! Hij had de beren en jakhalzen op de vlucht gejaagd. Hij had op scouting geleerd hoe je een hut in de sneeuw moest maken om hem en zijn

broertje warm te houden als ze zouden verdwalen, net zoals een meisje in een van de verhalen had gedaan. Hij zou een snee brood met een hongerig kind delen, zelfs als het de laatste was die hij had.

Maar dat zou Ted niet overkomen. Zijn moeder kon op de markt alles kopen wat hij wilde – verschillende soorten brood, verse groenten en fruit, het hele jaar door, en zelfs snoepjes.

Eindelijk wisten de stemmen op de grond de mijmeringen van Ted te onderbreken.

„Ted! Wat is er met jou aan de hand?“, riep Jared. „Ben je doof geworden of zo?“

„Nee. Waarom?“

„We staan hier al een uur te schreeuwen“, riep Tom, enigzins overdreven.

„Waarvoor?“

„Zomaar? We gaan eens kijken of er iets leuks te beleven is.“

Ja, dat zal best, dacht Ted. Jared en Tom waren zijn beste vrienden, maar de laatste tijd haalden zij nogal wat kattenkwaad uit. Hij liet zich uit de boom zakken en sprong op de grond.

„Wat deed je daar eigenlijk?“, vroeg Jared.

„Ik zat een beetje aan dat boek te denken, dat ik aan het lezen ben“, antwoordde Ted. „Het gaat over–“

„Een boek!“ spotte Jared. „Heb jij niets beters te doen dan boeken lezen?“

Ted keek Jared onderzoekend aan, hij probeerde te begrijpen wat er achter die donkere ogen en sproeten, die hij zo goed kende, schuilging. Ook Tom was bijna

als een broer voor Ted, hoewel hij pas zes maanden daarvoor in de buurt was komen wonen.

„Wat is er met jou, Jared?” vroeg Ted. „Jij vond lezen ook leuk. Jij vond de dingen die ik graag doe ook leuk.”

Jared negeerde Teds vraag.

„Hé, kijk”, zei Tom wijzend. „Daar komt Rob aan. Dat kan leuk worden.”

Ted kromp ineen.

Rob probeerde uit alle macht de heuvel op te fietsen, het zweet gutste van zijn voorhoofd, hij hield een papieren zak in zijn hand geklemd. Rob deed zijn best, maar hij kon gewoon niet zo goed meekomen, hij ging bijvoorbeeld naar een school voor bijzonder onderwijs.

„Hé, jij daar”, riep Tom toen Rob in hun buurt kwam. „Stomme kinderen zoals jij worden niet toegelaten in deze straat. Je rijdt maar om.”

Rob remde af en stopte. Hij keek verward om zich heen.

„Wat is er,” ging Tom verder, „weet je de weg niet?”

Jared begon te giechelen. Rob was ouder dan zij. Hij was ook groter, maar hij zag er bang uit.

„Wat zit er in die zak?” vroeg Tom.

„Snoep.”

„O, laat es zien”, zei Jared, terwijl hij de zak uit Robs hand rukte. „Misschien heb je m'n lievelings-snoep wel bij je.”

Jared liet het snoep uit de zak rollen en hij en Tom begonnen het onder elkaar te verdelen.

Rob knipperde een paar keer met zijn ogen, Ted zag een paar tranen blinken. „Mijn vader heeft me het geld gegeven”, zei Rob met bevende stem. „Ik heb het verdiend.”

„Ha, ha!” joelde Tom. „Wat moest je ervoor doen? Je eigen veters vastmaken?”

„Je eigen broek ophalen?” voegde Jared eraan toe.

Ted voelde nu tranen in zijn eigen ogen opwellen. Hij wilde zijn twee beste vrienden niet tegen zich in het harnas jagen, maar hij wist wat hem te doen stond. „Houdt daarmee op!” schreeuwde hij.

Tom en Jared keken hem verbaasd aan. Zelfs Rob keek verbaasd. Ted rukte het snoep uit de handen van zijn vrienden.

„Kom op, joh”, zei Tom. „We willen toch alleen maar gein hebben.”

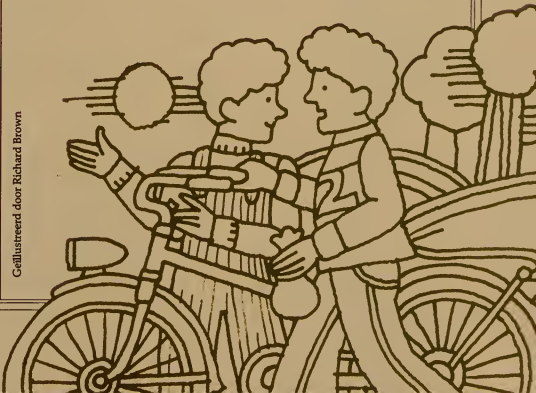
„Dit is anders niet zo geinig voor Rob, of wel soms?” vroeg Ted terwijl hij de zak snoep teruggaf aan Rob.

„Nee”, zei Rob, die de tranen van zijn wangen afveegde.

„Kom mee”, zei Ted, die zijn hand op Rob schouder legde. „Ik loop met je mee.”

Ze liepen weg, de fiets tussen hen in. Zij praatten over fietsen en Rob vertelde Ted over zijn nieuwe puppie.

Toen zij uit elkaar gingen, voelde Ted dat hij iets goeds had gedaan. Hij realiseerde zich dat ook hij moedig was geweest, hoewel hij niet oog in oog had gestaan met beren of hongersnood zoals de pionierskinderen in zijn boek, door tegen zijn vrienden in te gaan om Rob te helpen. *Het was gewoon een ander soort moed geweest.* □

Gefillustreerd door Richard Brown

AMMON

ZENDELING ONDER DE LAMANIETEN

Ammon en zijn broers, de zoons van koning Mosiah, smeekten hun vader hen op zending te laten gaan naar de Lamaniëten. Koning Mosiah wist niet of hij zijn zoons wel wilde laten gaan, want de Lamaniëten waren een slecht volk die er behagen in schepten om te moorden. Mosiah bad en vroeg het aan de Heer.

De Heer zei: „Laat hen gaan, want velen zullen in hun woorden geloven, en Ik zal uw zoons uit de handen der Lamaniëten verlossen“. Toen Ammons vrienden over zijn verlangen hoorden, lachten ze hem uit. Ze dachten dat het tijdverspilling was om te proberen de slechte Lamaniëten te bekeren. Maar Ammon en zijn broers wilden dat iedereen de gelegenheid kreeg het evangelie te horen.

Ze verlieten hun huis in Zarahemla en reisden naar het land Nephi, waar de Lamaniëten woonden. Terwijl ze reisden, vastten ze vaak en baden ze dat ze instrumenten in de handen van God mochten zijn om de Lamaniëten tot een kennis van de waarheid te brengen. Nadat ze de grens van het land van de Lamaniëten bereikt hadden, gingen ze uit elkaar, allen een verschillende kant op.

Ammon ging naar het land Ismaël. Toen hij het land binnenging, werd hij gevangengenomen en in de gevangenis gegooid. De Lamaniëten bonden hem zoals ze dat bij vijanden deden, sleepten hem voor de koning en vroegen hem of ze Ammon moesten doden. Omgeven door Lamaniëten stond Ammon zonder vrees voor koning Lamoni. Lamoni vroeg Ammon of hij onder de Lamaniëten wilde wonen.

Nederig antwoordde Ammon: „Ik verlang een tijdlang onder dit volk te wonen, ja, misschien tot de dag mijns doods.“ Dit antwoord behaagde koning Lamoni

zeer, dus liet hij Ammon losmaken en bood hem een van zijn dochters tot vrouw aan. Maar Ammon was gekomen om zendingswerk te doen, dus zei hij: „Nee, maar ik zal uw dienstknecht zijn.“ Zo werd Ammon een dienstknecht van koning Lamoni.

Drie dagen later, toen Ammon en andere dienstknechten de kudden van de koning naar een drinkplaats leidden, kwam een groep slechte Lamaniëten de schapen van de koning verdrijven.

„Nu zal de koning ons doden, zoals hij onze broeders heeft gedaan, omdat hun kudden waren verspreid,“ riepen de dienstknechten van de koning uit. Maar Ammon was vervuld van vreugde. Nu had hij de kans om de macht van de Heer te laten zien en het vertrouwen van de dienstknechten te winnen, zodat zij in zijn woorden zouden geloven.

„Weest welgemoed,“ moedigde Ammon hen aan. „Laat ons de kudden te zamen brengen en bewaren, en hij zal ons niet doden.“

De dienstknechten haastten zich om de kudden te verzamelen, maar de slechte Lamaniëten kwamen weer terug.

„Omringt de kudden, zodat ze niet vluchten!“ beval Ammon, „ik ga de strijd aanbinden met deze slechte mannen.“

De rovers waren niet bang voor Ammon, want ze dachten dat een van hen hem gemakkelijk kon doden. Maar ze wisten niet dat de Heer koning Mosiah beloofd had, dat Ammon tijdens zijn zending beschermd zou worden. Ammon, die op de Heer vertrouwd, ging in zijn eenzame met de mannen vechten.

Ammon doodde met zijn slinger zes van deze slechte mannen, maar de rovers konden Ammon met hun stenen niet raken. Boos renden ze met hun knuppels

op hem af, maar zodra ze hun knuppel ophieven, hakte hij hun arm af met zijn zwaard. Bang renden de slechte mannen weg.

De dienstknechten die de kudden hoedden waren stomverbaasd. Ze verzamelden de afgehakte armen en brachten ze naar koning Lamoni, en vertelden hem alles wat er gebeurd was. „Zekerlijk is deze meer dan een mens”, dacht de koning. „Ziet, is deze niet de Grote Geest, Die wegens hun moorden zulke grote straffen over dit volk uitstort?”

„Of hij de Grote Geest of een mens is weten wij niet,” zeiden de dienstknechten, „maar dit weten wij, dat hij door de vijanden des konings niet kan worden gedood; evenmin kunnen zij de kudden des konings uiteenjagen, wanneer hij bij ons is.”

„Waar is deze man, die zulk een grote kracht heeft?” vroeg koning Lamoni.

„Zie, hij voedert uw paarden.”

Lamoni zei: „Zekerlijk, er is niet één onder al mijn knechten zo getrouw geweest als deze man. Nu weet ik voorzeker, dat dit de Grote Geest is, en ik zou Hem gaarne verzoeken tot mij te komen, doch ik durf niet.”

Toen Ammon terugkwam om te rapporteren dat hij klaar was met zijn werk, was hij verbaasd om te zien dat de uitdrukking op het gezicht van koning Lamoni veranderd was. Ammon draaide zich om om weg te gaan, maar de dienstknecht van de koning hield hem tegen en zei: „Krachtige, de koning verlangt, dat gij blijft.”

Ammon wendde zich tot de koning en vroeg: „Wat wilt gij, o koning, dat ik voor u zal doen?” Maar Lamoni wist niet wat hij moest zeggen. Toen vroeg Ammon weer: „Wat verlangt gij van mij?” Nog steeds wist de koning niets te zeggen.

Vervuld van de Geest van God, begreep Ammon de gedachten van de koning. „U verwondert u omdat ik uw kudden verdedigde”, zei Ammon. „Maar ik ben uw knecht en wat gij maar verlangt en wat rechtvaardig is, dat zal ik doen.”

Uiteindelijk zei koning Lamoni: „Wie zijt gij? Zijt gij die Grote Geest, Die alle dingen weet?”

„Die ben ik niet”, antwoordde Ammon.

„Hoe weet gij de gedachten van mijn hart dan en doet gij deze grote werken?” vroeg de koning.

„Wilt gij naar mijn woorden luisteren, indien ik u vertel door welke kracht ik deze doe?” vroeg Ammon.

En de koning zei: „Ja, ik zal al uw woorden geloven.”

Nu was Lamoni klaar om naar het evangelie te luisteren. Ammon onderwees hem over God, de schepping van de wereld en het doel van het leven. De koning geloofde Ammon en begon te bidden: „O, Here, wees mij genadig, mij en mijn volk.” Toen viel hij ter aarde alsof hij dood was.

Lamoni's dienstknechten droegen hem naar zijn kamer, waar hij twee dagen en nachten levenloos lag.

Op verzoek van de koningin ging Ammon bij haar man kijken. Ammon verzekerde haar dat Lamoni niet dood was, maar dat hij de volgende dag op zou staan. De koningin geloofde hem, en de volgende dag stond koning Lamoni op, zoals Ammon beloofd had. De koning vertelde iedereen in het paleis dat hij zijn Verlosser had gezien. Hij begon zijn volk de grote dingen te onderwijzen die Ammon hem had geleerd. Lamoni en velen van zijn volk werden gedoopt. Op die manier was Ammon het zendingswerk begonnen in een van de landen van de Lamanieten. □

(Dit verhaal staat in Alma 17–19.)

VAN STIP NAAR STIP

N. Kay Stevenson

Vastengaven voor Afrika bereiken doel

"In samenwerking met betrouwbare hulporganisaties heeft de kerk, dank zij de binnengekomen vastengaven, een aanzienlijke bijdrage kunnen leveren aan de bestrijding van de honger in Afrika", zei de secretaris van de afdeling Welzijnszorg van de kerk, Isaac C. Ferguson, op dinsdag 11 november j.l. Op 27 januari 1985 hield de kerk in de Verenigde Staten en Canada een speciale vastendag die ruim 6 miljoen dollar opleverde. Hier kwam uiteindelijk nog een bedrag van een half miljoen dollar aan rente bij. Onder supervisie van de Presidentende

Bisschop is het geld o.a. besteed aan honderden tonnen graan, bonen, rijst en mais, en aan duizenden tenten die vooral in Ethiopië hard nodig waren. De goederen moesten vaak honderden kilometers per vrachtwagen naar de hongerende mensen vervoerd worden, of als dat door gevechten onmogelijk was, door de lucht.

Broeder Ferguson meldde dat de inspanningen om de honger in Afrika te bestrijden nu vruchten af beginnen te werpen. "In veel gebieden is er een goede oogst binnengehaald en als er niet weer een droogte komt zouden de meeste

gebieden tegen 1988 weer zelfstandig moeten kunnen zijn."

De hulpverlening gaat zich nu steeds meer richten op het bevorderen van de zelfstandigheid in de voedsel- en watervoorziening. In Ethiopië bijvoorbeeld financiert de kerk de bouw van een dam die voor een groot gebied irrigatie mogelijk gaat maken.

"De dankbaarheid voor de hulp van de kerk is groot", aldus broeder Ferguson. "Veel mensen zijn onder de indruk van het feit dat onze leden gewillig waren om te vasten voor de hulpbehoevende mensen in de wereld."

Boise-tempel wordt uitgebreid

De in 1984 ingewijde Boise-tempel in de Amerikaanse staat Idaho blijkt na tweeënehalf jaar al te klein om de stroom van tempelgangers te verwerken en wordt uitgebreid. Door de verbouwing zal de tempel 50% groter worden. Als alles volgens schema verloopt, zal de tempel op 24 februari a.s. opnieuw worden ingewijd. De inwoners van Boise hebben positief gereageerd op de plannen. Men is vooral onder de indruk van de prachtige tuinen die de tempel omgeven, en omdat het gebouw vlakbij een grote snelweg ligt is het een geweldige blikvanger. Ronald Thurber, een plaatselijke architect die ook aan de bouw van de tempel heeft meegewerkt, vertelde dat de tempel een van de plaatsen is die de Kamer van Koophandel en 'VVV' van Boise mensen aanraden om te bezoeken tijdens hun bezoek aan Boise.

Ochtendseminarie in Singapore

Vijf gemeenten in Singapore zijn met een gezamenlijke ochtendseminarie van start gegaan. Omdat de dertig leerlingen wegens het vroege uur (de klas begint om kwart voor zes) niet van het openbaar vervoer gebruik kunnen maken, worden ze door leden, die onderling 'car pools' georganiseerd hebben, naar de klas gebracht. Sommige leerlingen wonen op

Oudste algemene autoriteit

Ouderling Joseph Anderson, emeritus lid van het Eerste Quorum der Zeventig, werd op 26 oktober j.l. de oudste algemene autoriteit die de kerk sinds haar organisatie in 1830 heeft gehad: 96 jaar en 340 dagen. Hiermee werd hij een dag ouder dan ouderling LeGrand Richards geworden is. Op 20 november j.l. vierde ouderling Anderson zijn 97ste verjaardag. In 1923 werd hij de persoonlijke secretaris van president Heber J. Grant. Na diens dood in 1945 werd hij geroepen als secretaris van het Eerste Presidium en bleef dit tijdens de ambtstermijnen van president George Albert Smith, David O. McKay, Joseph Fielding Smith en Harold B. Lee. Dat ouderling Anderson nog steeds een uitstekende gezondheid geniet bleek tijdens zijn conferentietoespraak op zaterdag 4 oktober j.l. Hij houdt er ondanks zijn hoge leeftijd een energieke en robuuste levenswijze op na, wat o.a. inhoudt dat hij regelmatig in het zwembad van de Deseret Gym in Salt Lake City zijn baantjes trekt. In een interview met de *Church News* in 1985 zei hij dat hij geloofde in oefening van het lichaam, de geest en het verstand.

dertig tot veertig kilometer afstand van de plaats waar het seminarie gehouden wordt. Twee leerlingen zijn geen lid van de kerk.

Ouderling Joseph B. Anderson

Plaatselijk nieuws in Wereldwijd

De redactie van *De Ster* zal graag korte berichten plaatsen over gebeurtenissen, bijzondere ervaringen, projecten e.d. die in wijken en gemeenten in Nederland en Vlaanderen hebben plaatsgevonden. Deze berichten kunt u sturen naar het Kerkelijk vertaalbureau, postbus 224, 3430 AE Nieuwegein, Nederland. Artikelen e.d. kunt u sturen naar de Stercorrespondent van uw ring/district. Wij zien uw inzendingen, met foto's, graag getoet.

DE ZENDELINGENPAGINA'S

In deze eerste Zendingenpagina's van 1987 kunnen we lezen over de ervaringen van Broeder Willem Swart uit de Gemeente Zeist. Hij vertelt over zijn zending in het Zendingsgebied Johannesburg Zuid-Afrika

24 oktober 1980 was een van de mooiste dagen van mijn leven: samen met mijn ouders werd ik in het gebouw van de Wijk Utrecht gedoopt als lid van de kerk. Als onderzoeker had ik al het verlangen om een zending voor mijn Hemelse Vader te volbrengen. Het leek me heerlijk om het ware evangelie van Jezus Christus met de mensen te delen. En dat is ook inderdaad gebeurd. Ik heb eerst anderhalf jaar gewerkt voor ik mijn papieren instuurde. Toen die eenmaal weg waren was het afwachten geblazen, en na een maand of zo werd het steeds spannender om thuis te komen. Toen ik op een avond thuis kwam zei m'n moeder dat er een brief uit Amerika voor me gekomen was. Toen mijn ogen op de woorden Zuid-Afrika' vielen ging ik wel even 'uit m'n bol', wat was ik blij, zeg!! Eerlijk gezegd wist ik niet eens dat er een zending in Zuid-Afrika was. Maar in ieder geval wist ik dat ik er naar toe moest gaan, om veel dingen te leren en om een goed fundament te leggen voor de rest van m'n leven.

In januari 1985 was het dan zover, ik had een geweldige vlucht naar Zuid-Afrika met een tussenlanding in Kenia.

Er was wel een groot probleem, en dat was dat ik niet naar de 'MTC' ging om de taal of de zendingenlessen te leren. Ik kon geen woord Afrikaans of Engels spreken, maar daar ging ik dan. M'n eerste gesprek met de zendingspresident leek nergens op, want ik kon de goede man niet eens verstaan! Broeders en zusters, ik kan rustig zeggen dat de eerste paar maanden qua taal een verschrikking waren. Maar ik had iedereen beloofd dat ik mijn zending zou volbrengen, vooral aan m'n Hemelse Vader, hoe moeilijk het ook mocht worden. Ik heb daardoor een heel belangrijke les geleerd, om te volharden en door te blijven gaan. Zelf zag ik het als een heil stijle berg die ik moest beklimmen, waarvan ik dacht dat

... naarmate ik hoger kwam werd het uitzicht steeds mooier ...

het me nooit zou lukken. Maar door te volharden is het me toch gelukt, en naarmate ik hoger kwam op de berg werd het uitzicht steeds mooier.

Ik zou graag iedere jongeman willen aansporen om zich op een zending voor te bereiden, want een zending mag je gewoon niet missen.

Ik heb veel dingen mogen meemaken op m'n zending, bijvoorbeeld de inwijding van de Johannesburg-tempel. Ook mocht

ik veel mensen het evangelie brengen, door middel van de Heilige Geest. Als u weet dat ik mensen heb onderwezen in hutjes, waar geen elektriciteit was, dat we het maar met een kaarsje moesten doen, maar dat de Geest wel heel sterk aanwezig was.

Ik zou graag iedere jongeman willen aansporen om zich op een zending voor te bereiden, want een zending mag je gewoon niet missen. Ik wil graag m'n getuigenis bij jullie achterlaten, dat ik zeker weet dat onze Verlosser leeft en dat Hij voor ons geleden heeft aan het kruis; mijn begrip voor Hem is veel groter geworden, ik ben veel meer over Hem te weten gekomen.

Broeders en zusters, ik weet met heel mijn hart dat Jezus de Christus is, en laten we met z'n allen proberen om te volharden, want de tijd is nog maar kort, en deze woorden laat ik bij u achter in de naam van Jezus Christus.

Willem Swart

Esther Arts
England Manchester Mission
Paul House, Stockport Road
Timperley, Altrincham
Cheshire, WA 15 7 UP
England

Mark Brouwer
Florida Lauderdale Mission
1350 N.E. 56th Street
Fort Lauderdale, Florida 33334
U.S.A.

Anita de Bruijn
England Bristol Mission
Southfield House
2 Southfield Road
Westbury on Trym
Bristol BS 9 3 BH
England

Mark Decker
Arizona Tempe Mission
P.O. Box 27056
Tempe, Arizona 85282
U.S.A.

Roger Elfert
South-Africa Johannesburg Mission
P.O. Box 1517
Florida 1710
Zuid-Afrika

Thies de Jonge
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Laarderweg 128
1402 BM BUSSUM
Nederland

Petra Kwast
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Laarderweg 128
1402 BM BUSSUM
Nederland

Wim Methorst
Michigan Dearborn Mission
33505 State Street, suite 101
Farmington, Michigan 48024
U.S.A.

Ernst Mollemans
England London Mission
64-68 Exhibition Road
London SW7 2PA
England

Paul Muntinga
Idaho Boise Mission
3295 Elder Street, Suite 153
Boise, Idaho 83705
U.S.A.

Derk-Jan Oddens
England Bristol Mission
Southfield House,
2 Southfield Road
Westbury on Trym
Bristol BS9 3BH
England

Jan Peters
England Bristol Mission
Southfield House, 2 Southfield Road
Westbury on Trym
Bristol BS9 3BH
England

Bart van der Put
England Coventry Mission
4 Cophall House, Stationsquare
Coventry
West Midland CV1 2PP
England

David van der Put
England Londen South Mission
484 London Road
Mitchan, Surrey CR4 4ED
England

Martin Tenthof van Noorden
Philippines Davao Mission
P.O. Box 494
Davao City 9501
Filippijnen

Claire Verschoof
Scotland Edinburgh Mission
Boroughfield, 32 Colinton Road
Edinburgh EH10 5DG
Schotland

Mocht er een adres ontbreken, a.u.b. bericht aan het

Kerkelijk vertaalbureau, postbus 224, 3430 AE Nieuwegein, Nederland

Erratum

Het blijkt dat in het oktobernummer van De Ster onder "Van klooster naar tempel" het adres van zuster M. Herrebrugh onvolledig vermeld staat: Haar volledige adres luidt:

8-8.5 Chome Minami-Azabu, Tokio, Japan 106.

Tempelweken 1987

Zwitserse Tempel:
10-13 maart

Londen-tempel:
10-13 maart
30 juni - 3 juli

De tempelweken van de Frankfort-tempel voor de tweede helft van 1987 zijn nog niet bekend.

Een gedachte over gehoorzaamheid . . .

"Daarom moet gij, Mijn kerk, acht geven op al zijn woorden en geboden, die hij u zal geven, zoals hij ze ontvangt, en in alle heiligheid voor Mij wandelen."

"Hoe wij gehoor geven aan de woorden van een hedendaagse profeet, wanneer hij ons zegt wat wij moeten weten, maar liever niet horen, is een test van onze getrouwheid."

LV 21:4

President Ezra Taft Benson,
De Ster, juni 1981.

Foto: Peter Keldorfer

legde tuin, trekt ongeveer twee miljoen toeristen per jaar. Een van die toeristen was de eenentwintigjarige Chitomi Tanaka uit Japan, die naar Utah was gereisd om een vriend te bezoeken. Nadat de zendelingen haar op Tempel Square hadden rondgeleid, vroegen zij haar of zij meer over de kerk wilde weten. Chitomi las het Boek van Mormon en wist dat het waar was, maar ze had nog wel enkele bedenkingen tegen het toetreden tot de kerk. De twee zendelingen daagden haar uit gedoopt te worden en stelden een datum voor, maar toen die dag, en latere dagen waarop haar doop gepland was, naderden, bedacht zij zich. Uiteindelijk, na vijf maanden lang het evangelie bestudeerd te hebben, werd ze gedoopt. Zij is inmiddels weer thuis in Japan, waar zij, zo weet ouderling Sato te melden, een trouw lid is van de kerk.

De ouderlingen Sato en Gathers hebben ook een Vietnamese vrouw en haar dochter onderwezen.

Andere zendelingen in Salt Lake City hebben soortgelijke meertalige ervaringen. Zuster Marie Normand groeide op in het Franstalige Quebec. Na op zending te zijn geroepen naar Salt Lake City, ging zij naar het opleidingsinstituut voor zendelingen om Engels te leren. Eenmaal in het zendingsgebied werd zij collega van zuster Janice Rider, ook een Canadese, die werkte onder een groep Cambodjaanse vluchtelingen. De Franstalige zendinge, die Engels leerde, onderwijst nu het evangelie in het Cambodjaans.

Foto's van Jed Clark en Peter Brumson

Cambodjaans bekeringsverhaal

Er worden nu ongeveer 8000 Zuidoostasiatische vluchtelingen in Utah, een aantal dat elke maand met ongeveer vijftig tot honderd groeit. Donald en Irene Jones uit Mesa (Arizona) zijn een welzijnszendeling-echtbaar dat eveneens werkzaam is onder de Cambodjaanse vluchtelingen. Ouderling Jones vertelt, dat „ongeveer dertig procent van de mensen die we helpen met kleding, meubilair, voedsel en een opleiding . . . geen lid van de kerk (is). Het helpen van deze mensen opent vaak een deur voor het onderwijzen van het evangelie“.

Eén zo'n bekeringsverhaal is dat van Sakhan Lay, die onderwijzeres was in Cambodja. Toen de regering van haar land viel, werd haar familie gescheiden en werd zij naar een gevangenenkamp gestuurd. Tot twee maal toe stond zij voor een vuurpeloton, maar haar leven werd gespaard. Zij ontsnapte op wonderbaarlijke wijze en was in staat haar kinderen op te sporen die naar Thailand waren gevlucht. Een Cambodjaans gezin dat lid is van de kerk en in Utah woont, hielp het gezin Lay naar Utah te komen waar het lid werd van de kerk, en zuster Lay werkt nu onder haar volk als sociaal werkster.

Twee zendelingen uit Vietnam, werkzaam in het Zendingsgebied Salt Lake City Noord, onderwezen de zendelingenlessen aan een onderzoeker met een Spaanse achtergrond. Ouderling Jeff Reyes uit Los Angeles had als student in het football-team van de University of Utah gespeeld voordat hij gecontracteerd werd door een profclub. Nadat een knieblessure de sportieve carrière van de 122-kilo zware kolos had beëindigd, keerde hij terug naar Salt Lake City, hoewel hij eigenlijk niets van de kerk moest hebben. Toen hij echter in contact kwam met de zendelingen, aan-

Een schoenmaker uit Guyana, Ramon Ramos, (in het midden) werd lid van de kerk en ging op zending door een zakenreis naar West-Indië

Zuster Sonja Collins uit Leeds, Engeland, dirigeert op een zendelingenconferentie.

Voor de oorspronkelijk uit Samoa afkomstige zuster Theresa Moe (in het midden), ging een levenslange droom in vervulling toen zij haar zendingsoproep voor Salt Lake City ontving. Omdat hij op een zending naar zijn Spaanse vaderland hoopte, hield ouderling Jesus Ramon (tweede van links), toen hij zijn zendingsoproep voor Utah ontving

Lloyd W. Owen, president van het zendingsgebied Salt Lake Noord, die hier een zendingsconferentie toesprekt, zegt dat veel zendelingen ongelovig op hun oproep naar Utah reageren

Ouderling James M. Paramore van het Eerste Quorum der Zending en gebiedspresident van het gebied Utah Noord, onderwijst zendelingen tijdens een zoneconferentie

vaarde hij het evangelie en werd hij gedoopt. President Owen herinnert zich: „Jeff was zo blij na zijn doop, dat hij die kleine Vietnamese zendingen omhelste en hen letterlijk optilde. Ik grapte tegen mijn vrouw dat ik op dat moment vreesde voor hun leven.”

„Naar de hemel”

Wat zijn de gevoelens van een zending van buiten de Verenigde Staten, wanneer hij leest dat hij een zending in Salt Lake City zal gaan vervullen? „Die reacties”, merkt president Owen op, „variëren; sommigen denken dat zij naar de hemel zullen gaan. Velen reageren in ongelooft op hun zendingsoproep.” Zuster Theresa Moe, een weduwe uit Californië, oorspronkelijk afkomstig uit Samoa, was door haar vrienden en familie verteld, dat zij wel geroepen zou worden naar Tonga of Samoa of een ander eiland in de Stille Zuidzee. Maar zij droomde als klein meisje al, nadat zij foto's van de Salt Lake-tempel had gezien, van een bezoek aan Utah. Daarom was zij er vrij zeker van, dat zij op zending geroepen zou worden naar Salt Lake City, en ze had gelijk.

Zuster Lindamay Garcia uit Mercedes (Texas), die zich in 1984 bij de kerk had aangesloten, was zich er niet eens van bewust geweest dat er een zendingsgebied in Utah was.

Maar ouderling Jesus Ramon uit Elche (Spanje), het enige lid van de kerk in zijn familie, zegt: „Ik heb gehuild toen ik mijn oproep kreeg en zag dat ik naar Utah ging. Ik wilde de Spanjaarden het evangelie onderwijzen; deze boodschap met hen delen. Ik wilde ook dichterbij mijn familie zijn en hen helpen het evangelie te aanvaarden. Maar ik bad en wist dat de oproep via president Spencer W. Kimball van de Heer kwam en dat Utah de plaats zou zijn waar ik naartoe behoorde te gaan.

Nu is hij blij dat hij gehoorzaam was aan de oproep. „De opstelling van mijn familie ten opzichte van de kerk is stukken verbeterd sinds ik op zending ben. Zij bezoeken nu de kerk, omdat zij de positieve verandering in mijn leven hebben gezien en omdat zij de leden mogen. Ik heb het gevoel dat een van de zegeningen van het vervullen van een zending, het lid worden van mijn familie zal zijn.”

Hoewel ouderling Ramon werkzaam is in een Engelstalig zendingsgebied, is hij het die vaak het eerste contact legt met Mexicanen of Zuid-Amerikanen die in zone acht wonen.

Polyglotten

Het lesgeven aan Spaanstalige Onderzoekers is een ervaring die ouderling Santiago Tison uit Chicago en

ouderling Alejandro Flores uit El Paso opdoen. Zij waren oorspronkelijk geroepen als Engelstalige zendingen in het Zendingengebied Salt Lake City Zuid, maar werkten nu alleen nog maar onder Spaanstalige mensen uit Mexico, Guatemala, Venezuela en El Salvador. In één maand alleen al, doopte dit koppel zes mensen. Een van hen was een jonge Mexicaanse vrouw die voor haar studie naar Provo was gekomen. Zij was een kettingrookster maar wel gewillig het Boek van Mormon te lezen. Na de derde les was ze bekeerd en gaf ze het roken op. „Zij was het klassieke voorbeeld,” zegt ouderling Flores, „van de ontvankelijkheid van Spaanstalige mensen voor het evangelie.”

Een schoenmaker uit Guyana (Zuid-Amerika), Ramon Ramos genaamd, reisde naar het eiland Barbados in West-Indië om zijn met de hand gemaakte schoenen aan de toeristen aldaar te slijten. Hij ontmoette de zendingen en werd vervolgens op eenentwintigjarige leeftijd gedoopt. Hij was het enige lid van de kerk in zijn familie, wilde een zending vervullen, maar wist niet hoe deze te bekostigen. Op een van zijn reizen naar Barbados kwam hij in contact met een gezin heiligen der laatste dagen uit Arizona, dat aanbod hem op zijn zending financieel te ondersteunen.

Ouderling Ramon is van plan na zijn zending terug te gaan naar Barbados om daar de kerk op te bouwen. „Er zijn heel weinig priesterschapsdragers in dat deel van de wereld en ik geloof dat de Heer me daar nodig heeft”, zegt hij.

President Owen zegt: „Het mooie van deze jonge mensen in dit zendingsgebied is dat hun zending hen voorbereidt op leidende functies later. Zij zien de kerk op haar best, zij zien de ringen en wijken naar behoren functioneren en zij trekken er lering uit. Wanneer zij terugkeren naar hun geboorteland, waar de kerk snel in omvang toeneemt en waar goed leiderschap schaars is, zullen deze jonge mensen goed voorbereid zijn.”

De persoonlijke voorbereiding van de zendingen zelf is een belangrijk deel van een zending. Ouderling Alejandro Flores gelooft dat zijn zending hem veel over het leven heeft geleerd. Zuster Sonya Collins, die uit een groot gezin komt dat uit West-Indië naar Leeds emigreerde en daar lid werd van de kerk, zegt: „Een zending is niet alleen een succes als er iemand gedoopt wordt.

Een zending is een succes als de zending over zichzelf leert en een vaster getuigenis van Jezus Christus ontvangt.”

De leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen worden aangespoord het evangelie te prediken aan „alle volk en stam en taal en natie” (Op. 14:6). De buitenlandse zendingen die in de zendingsgebieden Salt Lake City Noord en Zuid werkzaam zijn, hebben de unieke en heilige gelegenheid het evangelie van Jezus Christus te verkondigen in de schaduw van het hoofdkantoor van de kerk. □

ONDER INSPIRATIE GEROEPEN

Hoeveel kans is er dat een jonge man of vrouw uit Europa, Azië, of Latijns-Amerika op zending geroepen wordt naar Utah?

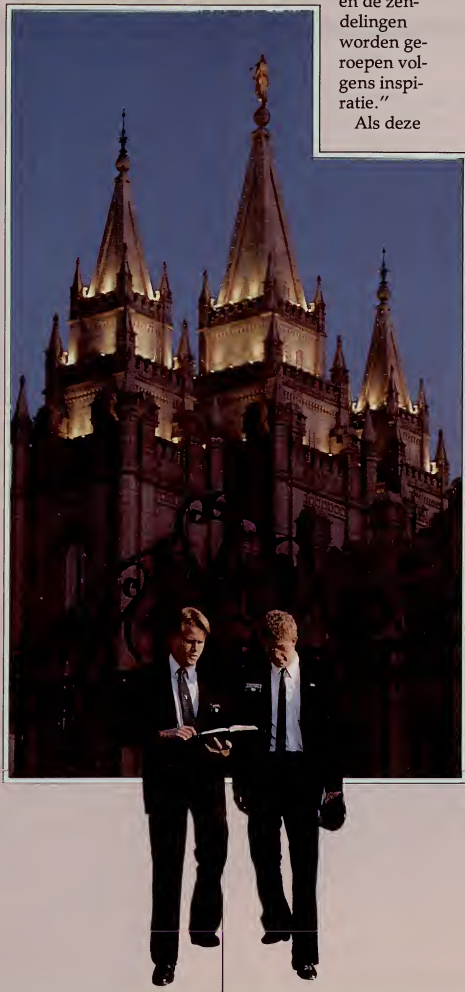
„Het roepen van zendingen naar de zendingsgebieden in Salt Lake City gaat niet volgens een vast patroon“, zegt ouderling Charles Didier van het Eerste

Quorum der Zeventig en directeur van de afdeling zendingenwerk,

„de zendingsooproep komt van profeten, zieners en openbaarders en de zendingen worden geroepen volgens inspiratie.“

Als deze

inspiratie resulteert in een zending in de Engelstalige zendingsgebieden in Salt Lake City, gaat de zending eerst naar het opleidingsinstituut voor zendingen in Provo. Afhankelijk van zijn kennis van de Engelse taal verblijft hij daar voor een tweeweekse oriëntatiecursus of een intensieve achtweekse cursus Engels.

STERKERE GEZINNEN

Alle profeten van de kerk, van Joseph Smith tot president Ezra Taft Benson, hebben de leden en de hele wereld aangespoord om aan sterkere gezinnen te bouwen. Dit is wat de profeten van de Heer gezegd hebben:

Bij monde van de profeet Joseph Smith heeft de Heer gezegd:

„En verder, voor zoverre er in Zion, of in één van de ringen van Zion, die georganiseerd zijn, ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders.

„Want dit zal een wet zijn voor allen, die in Zion wonen, of in alle georganiseerde ringen daarvan.

„En hun kinderen moeten worden gedoopt voor de vergeving hunner zonden, en het opleggen der handen ontvangen, wanneer zij acht jaar oud zijn.

„En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen” (LV 68:25–28).

President Brigham Young:

„Breng uw kinderen groot in de liefde en vreze van de Heer; neem hun aard en temperament in u op, en behandel ze dienovereenkomstig. Sta uzelf daarbij nooit toe ze in een boze opwelling te bestraffen; leer ze van u te houden in plaats van u te vrezen, en zorg er voortdurend voor dat de kinderen, die God u in zijn liefde gegeven heeft, in hun jeugd het belang van de orakels van God onderwezen wordt, en de pracht van de beginselen van onze heilige godsdienst, opdat

wanneer ze volwassen zijn, deze hen na aan het hart zullen liggen en ze de waarheid nooit zullen verlaten.” (Journal of Discourses, deel 19, blz. 221.)

President John Taylor:

„Leer uw kinderen intelligent en ijverig te zijn. Leer ze in de eerste plaats hoe waardevol een gezond lichaam is, en hoe ze dit krachtig en vitaal kunnen houden; leer ze de hoogste achting te hebben voor deugd en kuisheid, en moedig ze aan het verstand, waarmee ze gezegend zijn, te ontwikkelen. Ze moeten ook onderwezen worden over de aarde waarop ze wonen, haar eigenschappen en de wetten die haar regeren; en ze moeten onderwezen worden over God, die de aarde gemaakt heeft, en zijn plannen en oogmerken met de schepping en bevolking ervan.” (Journal of Discourses, deel 24, blz. 167.)

President Wilford Woodruff:

„Ik ben er al lang van overtuigd dat de duivel zich ten zeerste inspant om een wig te drijven tussen ouders en kinderen – hij probeert die verderfelijke ideeën in de gedachten van de zoons en dochters van de heiligen te brengen die ze ervan weerhouden in de voetsporen van hun vader en moeder te treden; *Maar dat mag niet gebeuren!* De zoons en dochters van dit volk, als wij onze plicht doen, zullen behouden worden door de kracht en in de naam van Israëls God.“ (*Journal of Discourses*, deel 8, blz. 271.)

President Lorenzo Snow:

„Indien u verbondenheid wilt aankweken in een willekeurig gezin in Zion, indien u een hemelse band wilt aankweken, die nodig is in een gezin, dan moet u die familie tot een eenheid vormen en moet de Geest des Heren op het gezinshoofd rusten. Hij moet dat licht en die intelligentie bezitten, die, als de gezinsleden zich hier elke dag naar richten, de redding van dat gezin zal blijken te zijn, want hij houdt hun zaligheid in zijn handen.“ (*Journal of Discourses*, deel 4, blz. 243.)

„Vrouwen zullen merken dat zij veel macht en invloed kunnen uitoefenen om hun man tot zegen te zijn; laat uw hart en geloof daarom verenigd zijn en bid voor uw echtgenoot en uw kinderen.“ (*Journal of Discourses*, deel 5, blz. 326.)

President Joseph F. Smith:

„Nu, broeders en zusters, wilt u proberen goed voor uw kinderen te zorgen en ze te begeleiden op de sabbat, zodat u weet waar ze zijn; wilt u ze meenemen naar de vergadering en ze iets te leren dat ze nog niet wisten? . . .”

„Als we toestaan dat onze kinderen de sabbat als een vakantiedag zien en ons geen zorgen maken op waar ze zijn of wat ze doen, zal God ons niet schuldeeloos houden. Kinderen zijn onderworpen aan hun ouders, die verantwoordelijk zijn voor het gedrag van hun kinderen tot deze volwassen zijn.

„Broeders en zusters, zorg voor uw kinderen.“ (*Journal of Discourses*, deel 14, blz. 286.)

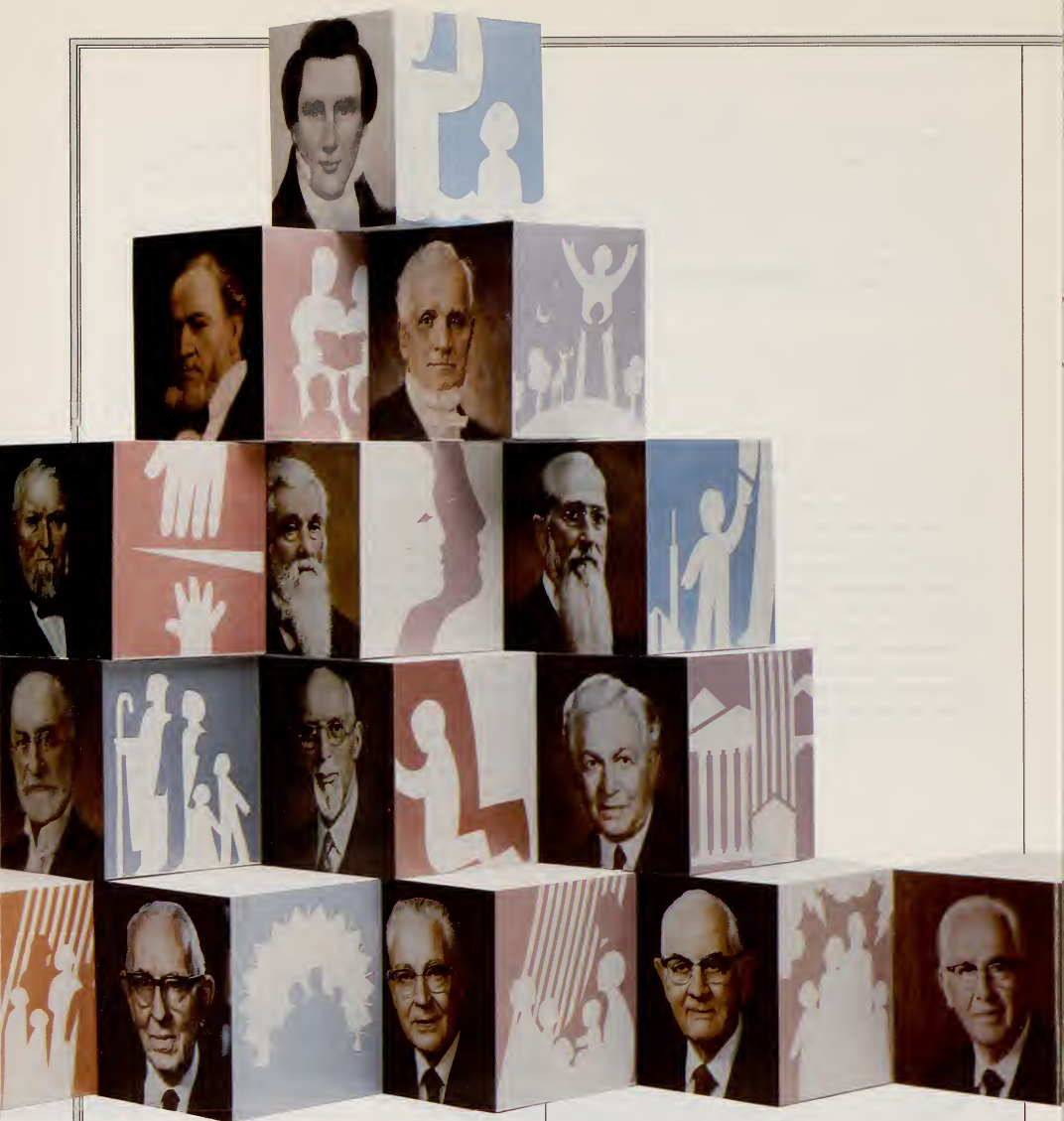
President Heber J. Grant:

„Ik bid dat uw voorbeeld dusdanig is, dat uw kinderen het evangelie van Jezus Christus zullen naleven, omdat dat waardevoller is dan wat ook in de wereld.“ (*Gospel Standards*, comp. G. Homer Durham, Salt Lake City: The Improvement Era, 1942, blz. 156.)

President George Albert Smith:

„Vaders en moeders, verheug u in uw kinderen. Laat het niet aan een ander over om ze te onderwijzen en op te voeden wat betreft de zaken van het eeuwige leven. Dat is uw voorrecht, en het is een voorrecht.

Leer ze te bidden en eerzaam voor de Heer te wandelen, dan kunnen ze zich in moeilijke tijden tot Hem wenden en zal Hij hun gebeden verhoren. U zult verbijsterd staan over de ongekende mate van vreugde die uw huis zal vervullen, als u deze raad opvolgt." (Conference Report, oktober 1948.)

President David O. McKay:

„Het armoedigste huise waarin liefde onder een verenigd gezin heerst is veel waardevoller voor God en de toekomstige geslachten dan welke rijkdom dan ook. In zo'n huis kan God voor wonderen zorgen en zal Hij voor wonderen zorgen." (General Conference, april 1964.)

President Joseph Fielding Smith:

„Tot alle families in Israël zeggen wij: de familie is de belangrijkste organisatie in tijd of eeuwigheid. Ons doel in het leven is voor onszelf eeuwige familie-eenheden te creëren. Niets is voor uw familieleven zo belangrijk als de verzegelende zegeningen van de tempel en daarna het naleven van de verbonden die in verband met deze orde van het celestiale huwelijk gesloten zijn." („Raad aan de heiligen en aan de wereld", *De Ster*, december 1972.)

President Harold B. Lee:

„Het belangrijkste deel van Gods werk dat u ooit zult doen, verricht u binnen de muren van uw eigen huis. Veronachtzaam uw vrouw niet, broeders. Veronachtzaam uw kinderen niet. Neem tijd voor de gezinsavond. Verzamel uw kinderen om u heen. Onderwijs ze, begeleid ze en bescherm ze. Nooit hebben we de kracht en de solidariteit van het gezin zo hard nodig gehad." („Volg de leiders van de kerk", *De Ster*, december 1973.)

President Spencer W. Kimball:

„Het gezin vormt de fundamentele eenheid van het koninkrijk van God op aarde. De kerk kan niet gezond zijn dan haar gezinnen. Geen regering houdt het lang uit zonder sterke gezinnen.

„Nog nooit eerder hebben zoveel verraderlijke invloeden het gezin overal op aarde bedreigd als nu. Veel van deze kwade invloeden komen rechtstreeks het huis binnen – door televisie, radio, tijdschriften, kranten en andere vormen van literatuur." („Het gezin – de fundamentele eenheid van de kerk", *De Ster*, oktober 1978, blz. 90.)

President Ezra Taft Benson:

„Het eeuwige leven kan slechts verkregen worden door gehoorzaamheid aan de wetten en de verordeningen van het evangelie.

„Wanneer de ouders de verordeningen die nodig zijn om zalig te worden zelf hebben ontvangen, wanneer zij het voorbeeld hebben gegeven en in de tempel zijn getrouwd, dan is het niet alleen veel waarschijnlijker dat hun huwelijk een succes zal zijn, maar is het ook veel waarschijnlijker dat kinderen hun voorbeeld zullen volgen.

„Ouders die hun kinderen zo'n thuis geven zullen, zoals de Heer heeft gezegd; 'een huis des gebeds, een huis van vasten, een huis des geloofs, een huis van wetenschap . . . een huis van orde, een huis van God' hebben (LV 88:119). Hoe bescheiden of eenvoudig dat huis ook moge zijn, er zullen liefde, geluk, vrede, en vreugde heersen. De kinderen zullen er in gerechtigheid en waarheid opgroeien met het verlangen de Heer te dienen." („De grondbeginselen van duurzame banden in het gezin", *De Ster*, april 1983, blz. 127.)

□

CHRISTUS

**ALLEEN KON DE POORT DES HEMELS
OPENDOEN EN ONS BINNENLATEN**

(Zie Helaman 3:28.)

VERENIGD IN GERECHTIGHEID

Ardeth G. Kapp
Algemeen presidente van de jonge-vrouwen

Jongemannen en jonge vrouwen hebben verschillende plichten en taken, maar toch kunnen zij verenigd en gezegend worden door de macht van het priesterschap.

Zowel jonge vrouwen als jongemannen hebben reden zich te verheugen in de herstelling van het Aäronisch priesterschap. Wij verheugen ons omdat het priesterschap hersteld werd om het hele

menselijke geslacht te zegenen. De macht van het priesterschap, als dat op rechtvaardige wijze uitgeoefend wordt, verenigt mannen en vrouwen, zoons en dochters, en families. Wij hebben alle reden ons sa-

men te verheugen. Verenigd zijn in gerechtigheid staat aan de basis van het plan van onze Hemelse Vader voor zijn zoons en dochters. Het is een prachtig plan waarin wij allen een aandeel hebben.

Ten einde alle zegeningen te verwezenlijken van het plan van onze Vader met betrekking tot de macht en het gezag van het priesterschap, moet iedere jongeman en iedere jonge vrouw zich erop voorbereiden om zijn of haar deel te doen. Hoewel jullie plichten en taken, jullie invloed en natuurlijke gaven verschillen, geloof ik dat er meer overeenkomsten dan verschillen zijn in jullie voorbereiding om alle zegeningen van het priesterschap te ontvangen.

Laten we eens kijken naar die momenten waarop de macht en het gezag van het priesterschap erg belangrijk zijn voor jou persoonlijk.

Het doopverbond

Toen je gedoopt en lid van de kerk werd, was de doop de eerste priesterschapsverordening waarbij je een verbond sloot. Het opende voor jou de weg om naar je Hemelse Vader terug te keren. Je werd gedoopt door dezelfde macht en autoriteit die Johannes de Doper uitvoerde toen hij Jezus Christus, onze Heiland, in de Jordaan doopte.

De gave van de Heilige Geest volgt op de doop en is de volgende essentiële verordening van het evangelie. Jou werd de handen opgelegd door iemand die het gezag van het Melchizedeks priesterschap droeg en krachtens die macht werd je gezegend om de Heilige Geest te ontvangen. De Heilige Geest kan je metgezel zijn voor de rest van je leven. De Heilige Geest is je gegeven om je te leiden, te onderwijzen, te troosten, te inspireren en tot je te getuigen van de realiteit van de Heiland en de waarheden van het herstelde evangelie.

De macht van de Heilige Geest

Denk eens aan andere ervaringen die velen van jullie hebben gehad of zullen hebben met de zegeningen en de macht van het priesterschap en met de gave van de Heilige Geest. Velen van jullie zijn of zullen nog geroepen en aangesteld worden (door iemand die het gezag van het heilig priesterschap draagt) om als leider in een klas of quorum te functioneren. Wanneer je aangesteld bent en er handen op je hoofd gelegd zijn, ontvang je de macht en het gezag om in die positie, waartoe je geroepen bent, te handelen.

Een jonge klaspresidentie lauwermeisjes legde het zo uit: „Ik werd geroepen om klaspresidentie te zijn over zeventien meisjes, de bisschop zei dat ik verantwoordelijk voor ze was. Ik was bang voor die verantwoordelijkheid. Toen zei hij me na te denken over wie ik als raadgeefsters wilde, en herinnerde me eraan dat

ik moest bidden en het aan de Heer moest vragen. Ik vroeg me af hoe dat in z'n werk ging – hoe kon ik weten wie de Heer wilde?

„Ik schreef zeventien namen op een vel papier. Toen bad ik over die namen . . . Drie dagen lang dacht ik na, bad ik en streekte ik namen weg. Toen er nog twee namen over waren gebleven, had ik een sterk gevoel dat ik wist wie mijn Hemelse Vader wilde. Zo werkt het.”

Het is goed voor haar en voor jou om de kracht van de Heilige Geest te voelen en te ervaren, wanneer je naar inspiratie streeft over de roepingen die je van je Hemelse Vader hebt ontvangen door je bisschop.

De macht van het priesterschap en het belang van de herstelling en de zegeningen ervan kregen een bijzondere betekenis voor mij toen ik vijftien was. Ik had een flinke oorontsteking opgelopen en ik moest snel naar het ziekenhuis. De infectie maakte een operatie noodzakelijk. Na de operatie hoorde ik een dokter zeggen dat mijn oor zo ernstig beschadigd was, dat ik mijn gehoor en evenwicht voor altijd kwijt zou zijn.

Bijzondere priesterschapszegens

Mijn vader en een andere Melchizedeks-priesterschapsdrager, die de macht en het gezag hadden om in de naam van God te handelen, zegenden me met olie die door het priesterschap gewijd was voor het zalven van zieken.

Mijn moeder werd door de Heilige Geest geïnspireerd om mijn naam op de gebedsrol van de tempel te zetten, opdat zij die daar aanwezig waren hun geloof in gebed voor mij zouden verenigen. Dat was de eerste keer dat ik hoorde dat mensen hun naam op de gebedsrol in de tempel konden laten zetten. Na verloop van tijd, door geloof en de macht van het priesterschap, was mijn genezing een feit.

Heb jij als lid van de kerk de macht van het priesterschap gevoeld in de zegeningen die je ontvangen hebt? Heb je van je vader een zegen ontvangen? Heb je je vader gevraagd je op momenten, dat je dat nodig had, een zegen te geven – zoals aan het begin van een schooljaar, of in perioden van ontmoediging, of wanneer je een zware verantwoordelijkheid draagt, of wanneer je worstelt om begrip? Op die momenten kun je de kracht ontvangen die je nodig hebt. En bij afwezigheid van je vader kun je je huisonderwijzers vragen, of de bisschop, of een bijzondere vriend die geordend is om in Gods naam te handelen. Ik weet dat deze zegeningen een enorme troost voor je kunnen zijn. Ze zijn het voor mij geweest, en ze kunnen het voor jou zijn.

Misschien ben je op een leeftijd, dat je over belangrijke beslissingen nadenkt, soms moeilijke beslissingen, die de rest van je leven zullen beïnvloeden. Als lid van de kerk heb je het voorrecht een andere unieke

priesterschapszegen te mogen ontvangen, namelijk een patriarchale zegen. Deze zegen word je, als je waardig bent, op jouw verzoek gegeven, door een patriarch die van Godswege tot deze bijzondere roeping geordend is.

Een patriarchale zegen kan als leidraad dienen, met beloften die afhankelijk zijn van je getrouwheid in het onderhouden van de geboden. Ik heb mijn patriarchale zegen honderden keren gelezen. Het is voor mij een anker geweest, een troost, en een gids, vooral toen problemen en uitdagingen zwaar op me rustten.

Heilige verordeningen

Een andere belangrijke priesterschapsverordening, die tot doel heeft ons tot zegen te zijn, werd door de Heiland ingesteld toen de laatste uren van zijn aardse bediening naderden. Tijdens het laatste avondmaal, „terwijl zij aten, nam Jezus een brood, sprak de zegen uit, brak het en gaf het aan zijn discipelen en zeide: Neemt, eet, dit is (ter nagedachtenis van) mijn lichaam (dat Ik als zoenoffer voor u geef). En Hij nam een beker, sprak de dankzegging uit en gaf hun die en zeide: Drinkt allen daaruit. Want dit is (ter nagedachtenis van) het bloed van mijn verbond, dat . . . vergoten wordt (voor allen die in mijn naam geloven) tot vergeving van (hun) zonden.” (Matt. 26:26–28 met de toevoegingen en verbeteringen van Joseph Smith tussen haakjes.)

Iedere zondag bereiden de jongemannen van de Aäronische priesterschap het avondmaal en dienen het rond. Hoewel het de taak van de Aäronische priesterschap is om deze heilige symbolen klaar te maken en rond te dienen, heeft ieder waardig lid het voorrecht om ervan te nemen en de zegeningen te ontvangen die in deze priesterschapsverordening beloofd worden.

Door het gezag van het priesterschap worden zowel jongemannen als jonge vrouwen aangesteld om boodschappers van de waarheid te zijn en het evangelie te onderwijzen, wanneer zij van een profeet van de Heer een roeping ontvangen om een zending te vervullen voor De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

In het huis des Heren, de tempel, wordt alles gedaan door de macht en het gezag van het priesterschap. In de tempel worden mannen en vrouwen begiftigd en sluiten zij

heilige priesterschapsverbonden die vergezeld gaan van beloften en zegeningen. Op zekere dag zal iedere rechtvaardige jongeman en jonge vrouw het voorrecht en de gelegenheid hebben een celestiaal huwelijk te sluiten en een eeuwig gezin te vormen, is het niet in dit leven, dan in de eeuwigheid. De meest verheven zegeningen van het priesterschap worden alleen in de tempel aan man en vrouw samen verleend. Deze priesterschapsverordening is nodig voor verhoging in de hoogste graad van het celestiale koninkrijk. Zoals de apostel Paulus zei: „In de Here is evenmin de vrouw zonder man iets, als de man zonder vrouw” (1 Kor. 11:11). Het zijn waarlijk partners in de zegeningen van het priesterschap.

En zo komen we te zamen en verheugen we ons wanneer we de zegeningen, die we dankzij het priesterschap ontvangen, de revue laten passeren. Het is een macht die ons dagelijks zegent en op de eeuwigheid voorbereidt.

De roeping van jonge vrouwen

Wij zijn ons terdege bewust van de plichten en taken van de Aäronische priesterschap. Maar hoe zit het met de jonge vrouwen? Wat is hun roeping? Een profet heeft gezegd: „Een rechtvaardige (jonge) vrouw te zijn is in elke tijd een prachtig iets. Een rechtvaardige vrouw te zijn tijdens de laatste scènes op deze aarde, voor de wederkomst van onze Heiland, is vooral een nobele roeping.“ („Toespraak van president Kimball tot de vrouwen“, *De Ster*, mei 1979.)

Je leeftijd is geen beperking. Je hebt een belangrijke roeping. Iedere jonge vrouw die haar roeping om een rechtvaardige vrouw te worden grootmaakt, doet haar deel in het terugwijzen van de machten van de tegenstander, in het terugdringen van de pornografie, en het waken tegen onzedelijk gedrag. Jouw rechtvaardige uitstraling kan veel dingen beïnvloeden – de mate van liefde en harmonie in je gezin, het aantal jonge mensen die het evangelie verkondigen, het gedrag van een vriend, de sfeer in je klas.

Hoe bereid je je voor om, zoals president Kimball eens zei, tien keer invloedrijker te zijn dan je, normaal gesproken, in vrediger tijden zou zijn? Jouw voorbereiding neemt vaste vorm aan naarmate je leert wie je bent en wat je te doen staat. De waarden voor jonge vrouwen leiden je bij deze voorbereiding. Als antwoord op de vraag „Wie ben ik?“ leren de waarden *geloof*, *goddelijke aard* en *eigenwaarde* je dat je een dochter bent van een Hemelse Vader die van je houdt. Je hebt goddelijke eigenschappen geërfd. Je waarde is oneindig groot, je hebt een goddelijke zending te vervullen.

De waarden *kennis*, *vrije keuze* en *verantwoording*, *goede werken* en *integriteit* helpen je het antwoord te vinden op de vraag „Wat moet ik doen?“ Naarmate je voortdurend naar kansen zoekt om te leren en vooruitgang te maken, vergroot je je kennis en getuigenis van het evangelie.

Je wordt gesterkt in je verlangen altijd het goede boven het kwade te verkiezen en verantwoording te dragen voor je keuzen. Je leert anderen te ondersteunen en een belangrijke rol te spelen in het opbouwen van Gods koninkrijk door rechtvaardig dienstbetoon, te beginnen in je eigen familie. En tenslotte ontwikkel je de morele moed om je handelingen in overeenstemming te laten zijn met je kennis van goed en kwaad, waardoor je „te allen tijde als getuigen van God“ kunt staan, „in alle dingen en in alle plaatsen“ (Mos. 18:9).

Leef de waarden voor jonge vrouwen na

Bestudeer de waarden voor jonge vrouwen met de bijbehorende teksten. Ze helpen je je voor te bereiden op het utoefenen van een rechtvaardige invloed. Bestudeer de evangeliebeginselen die ze verwoorden en pas ze toe. Gebruik de waarden elke dag als gids. Als je dit doet, zal de Heer je sterken, en zijn Geest zal je geestelijk doen ontwakken. Je gaat begrijpen wat het betekent om een „licht in de Here“ te worden, en als „kinderen des lichts“ te wandelen (zie Ef. 5:8–9).

Geliefde jonge zusters, jullie zijn lichten in een steeds duister wordende wereld. Maar terwijl de tegenstander al het mogelijke doet om lichten te doven, moedigen de woorden van de Heiland ons liefdevol aan: „Houdt uw licht omhoog“ (3 Ne. 18:24).

Naarmate jullie het voorbeeld van de Heiland volgen, en leren de beginselen van het evangelie na te leven bij iedere keus die jullie doet, staan jullie voor waarheid en gerechtigheid, neemt jullie lichtsterkte toe – dat leven schenkt aan je omgeving – en worden jullie jonge vrouwen, dochters van God.

□

Hoewel het de taak van de Aäronische priesterschap is om deze heilige symbolen klaar te maken en rond te dienen, heeft ieder waardig lid het voorrecht om ervan te nemen en de zegeningen te ontvangen die in deze priesterschapsverordening beloofd worden.

Foto © door Michael McConkie

Wij roepen jullie, onze jonge mensen, op om jullie in de gelederen te scharen. Zoals de jonge David uitriep:

„HET IS TOCH IETS BELANGRIJKS!“

Ouderling Vaughn J. Featherstone
van het Eerste Quorum der Zeventig
en algemeen president van de jonge-mannen

Ik zou graag een „strijdkreet“ aan de jongemannen van de kerk doen uitgaan.

Moroni, de hoofdman van de legers der Nephieten (zie Alma 46:11), „scheurde zijn kleed en nam er een stuk van en schreef hierop: Ter gedachtenis aan onze God, onze godsdienst, en vrijheid en onze vrede, onze vrouwen en onze kinderen; en hij hechtte het aan het einde van een staak.

„En hij maakte zijn helm vast en zijn borstharnas en zijn schilden, en gordde zijn wapenrusting om zijn lendenen; en hij nam de staak, aan het einde waarvan het stuk van zijn kleed was bevestigd – en hij noemde het de banier der vrijheid – en hij boog zich ter aarde en bad vurig tot zijn God, dat zijn broederen de zegeningen der vrijheid mochten genieten, zolang er een groep Christenen zou overblijven om het land te bezitten . . . „En . . . Moroni . . . ging uit onder het volk, en zwaaide het afgescheurde stuk van zijn kleed in de lucht, zodat allen het daarop geschrevene konden zien, en hij riep met luider stem:

„Ziet, laten allen, die deze banier in het land willen handhaven, in de sterkte des Heren naar voren komen en een verbond sluiten, dat zij hun rechten en hun godsdienst zullen handhaven, opdat de Here God hen moge zegenen.“ (Alma 46:12–13, 19–20.)

Geliefde jongemannen van de Aäronische priester-schap, in deze tijd vaardigen wij dit signaal opnieuw aan jullie uit. Jullie zijn die groep christenen. Dit is een verzamelsignaal. Kom naar voren; de strijd is nabij. Het is nog nooit zo belangrijk geweest om je in te zetten voor een zaak des Heren als nu.

De machten van het kwaad bestrijden

De banier is voor jullie gehesen. De krijgsbazuin heeft ondubbelzinnig weerklonken. De gevechtslinies zijn opgesteld. Lucifers leger is geordend in rangen van kwade en satanische machten. Hun strijdkreet is huiveringwekkend. Hun zaak is verwoesting, zonde, dood en hel. Slechts één doel hebben zij, en alle kwade machten op aarde en in de hel spannen zich samen tegen de groep christenen.

De Heer heeft echter de grootste en machtigste leiders aller tijden uitgestuurd en Hij raadt ons: „Laat Mijn leger eerst zeer groot worden, en voor Mij worden geheiligd, opdat het schoon als de zon, en helder als de maan moge worden, en opdat zijn banieren schrikkelijk mogen zijn voor alle natieën“ (LV 105:31).

Christus is onze leider

Dit is een tijd om te kiezen: „Kiest u heden, wie gij zult dienen“ (Alma 30:8). Christus staat aan het hoofd. Onze opperbevelhebber is de president van deze kerk. De Heer heeft zijn generaals en kapiteins onder de goede en heilige mannen van het koninkrijk geroepen; het zijn nuchtere, waarheidslievende mannen met een gedegen kennis; integere, loyale mannen, mannen die bereid zijn voor de zaak van de Meester te strijden. Deze mannen zijn een en al gerechtigheid en barmhartigheid, een en al licht. Zij trouwen op de Heer hun God en weten dat Hij ons verlossen zal.

De banier is voor jullie gehesen.
De krijgsbazuin heeft ondubbelzinnig
weerklonken. Wij roepen jullie, onze jonge
mensen, op om jullie in de gelederen te scharen.
Wij vechten om de ziel van de mensenkinderen.

Wij roepen jullie, onze jonge mensen, op om jullie in de gelederen te scharen. Zoals de jonge David uitriep: „Het is toch iets belangrijks!” (1 Sam. 17:29; Willibrord-vertaling.) O, lieve jonge mensen, er is een belangrijke zaak, en de heerlijkheid ervan tart elke beschrijving. Wij vechten om de ziel van de mensenkinderen. Onze boodschap is er een van vrede, liefde, reinheid en gehoorzaamheid. Er wordt van onze generatie verwacht dat wij in alle zachtmoedigheid en ootmoed en met de macht Gods als kinderen van het licht op zullen trekken. Op aanwijzing van onze leiders moeten wij iedere natie doordringen, elke streek bezoeken en in ieder oor klinken, en bedenken dat geen goddeloze hand de voortgang van des Heren werk beletten kan.

Het is tijd voor Zion om haar pragtgewaden aan te trekken als contrast met het leger van het kwaad, dat gehuld is in donkere, stinkende, weezinwekkende kledij.

Wij zullen zo schoon als de zon en zo helder als de maan worden. Zuiver je leven. Leef elk gebod na. Houd op ledig te gaan. Leer te werken. Leef het woord van wijsheid na. Raak niet verstrikt in de lusten des vlezes. Breng discipline in je leven. Hoed je voor geschipper op het gebied van muziek, dansen en kleding. Streef ernaar in alles zuiver van hart en gehoorzaam te worden. Doe weg elke zweem van opstandigheid (die van satan komt) uit jullie ziel. Eert jullie vader en moeder.

Leer over de Heer en zijn strategie voor zijn leger. Bestudeer dagelijks de Schriften. Lees het Boek van Mormon met een gebed in je hart. Bid zonder en met de je familie. Leer je volkomen op de Heer te verlaten.

Vul Gods gelederen aan

Wanneer wij dat doen, kan satan niet winnen. Laten wij dus Gods gelederen aanvullen. Laten we degenen opsporen die zich niet hebben gemobiliseerd, die misschien misleid zijn, die zich geestelijk in de wildernis bevinden – die misschien een verwonde geest hebben en door de boze worden weggelokt. Laten wij ons hier en nu voornemen dat wij ieder greintje energie en alle mogelijke methoden zullen aanwenden om onze gelederen aan te vullen met menigten krijgslieden die op dit moment nog niet bij onze zaak betrokken zijn, die behoefte hebben aan een zaak die groter is dan die welke zij nu voorstaan.

Laten wij erop uit trekken om hen te zoeken. Laten we bij het jeugdwerk beginnen en alle jeugdwerkpresidenten aansporen om dit jaar jongens en meisjes te activeren. Laten wij alle diakenen-, leraren- en

priestersquorums aansporen om dit jaar minstens één quorumlid te activeren. Laten we meer priesters tot het ambt van ouderling ordenen, en laat de zusters zich erop toeleggen de gelederen van de jonge-vrouwen op gelijke wijze te beïnvloeden.

Broeders, deze strategie zal ertoe voeren dat de gelederen van de Aäronische priesterschap worden aangevuld met meer dan een kwart miljoen hedendaagse krijgslieden van God, en binnen drie jaar zullen we 50 000 zendelingen hebben. „Het is toch iets belangrijks!”

Wij hebben jongemannen nodig die de hitte van het vuur van de smelter kunnen verdragen. Het zal zelfbeheersing, discipline en het beheersing van onze lusten vergen. Wanneer een atleet besluit om aan een sportevenement mee te doen, belooft hij zich aan bepaalde regels en een voorgeschreven tucht te houden. Wanneer jullie dienst nemen in het leger des Heren is er ook een krijgstuicht en moeten er offers worden gebracht. Vergeet echter niet dat de beloningen en zegeningen zijn bestemd voor hen die aan de krijg deelnemen.

Kom, mijn lieve jonge broeders en zusters, laten wij opstaan en ons licht zo schoon als de zon en zo helder als de maan laten schijnen. Laat het leger van de Heer zeer groot worden; en laat ons dan voorwaarts gaan met een macht die in de gehele geschiedenis van de wereld zijn weerga niet kent. Wij zullen het statuut van de vrijheid en het evangelie van Jezus Christus met grote eer dragen. De groep christenen zal groeien en het machtige leger Gods worden, en deze dag zal de Heer de vijand aan ons overleveren. Wij zullen overwinnen en de zege zal zoet zijn. Wij zullen ons vasthouden aan de ijzeren roede en eten van de vrucht van de boom des levens.

Hoor. Hoor je 't in de verte? De krijgstrompet klinkt. Hoor je het klaroengeschal? Hoor je het gedreun van de marcherende legers van God? Ze komen. Sta op, laat een strijdkreet horen en sluit je bij hen aan.

Samen met Joseph Smith verklaren wij: „De banier der waarheid is opgericht; geen goddeloze hand kan de vooruitgang van het werk beletten; er kunnen vervolgingen woeden, benden kunnen samenspannen, legers kunnen zich verzamelen, laster kan in diskrediet brengen, maar Gods waarheid zal stoutmoedig, edel en onafhankelijk voorwaarts gaan, totdat zij elk werelddeel doordrongen heeft, elke streek heeft bezocht, door elk land heen is geraasd en in ieder oor geklonken heeft, totdat Gods doeleinden bereikt zijn en de grote Jehova zegt dat het werk is voltooid.” (*History of the Church*, deel 4, blz. 540.) □

CLOWN, ik houd van je

Wanneer het aankomt op dienstbetoon, hangen deze jongemannen niet alleen de clown uit

Melvin Leavitt

De recreatiezaal van het ziekenhuis voor invalide kinderen is overvol, er klinkt gelach en clowns met pruiken in alle kleuren van de regenboog en reusachtige, lachende monden springen in het rond.

De kinderen hebben al dubbel gelegen om uiteengeklapte ballons en grappige spelletjes. En nu is het tijd voor clown-bowling met de clowns als kegels. Een verpleegster mag bowlen. Zij mikt een grote bal nauwkeurig op de clowns. Maar de clowns raken doet ze niet, want die springen weg en ontwijken de bal.

Nu is de beurt aan een klein meisje. Zittend in haar rolstoel, duwt ze de bal zo hard ze kan naar de clowns, maar de bal rolt zwakjes van haar schoot af en bereikt nauwelijks de menselijke kegels. Teleurgesteld slaakt de kleine bowler een zucht, maar ze onderschat de magische kracht van de clowns. Als de bal zacht tegen de voorste clown aanrolt, slaat hij naar achteren alsof hij door een kanonskogel geraakt is en neemt daarbij de tweede clown in zijn val mee, die op zijn beurt de derde onderuit haalt. De hele stapel clowns ontploft net als een granaat en valt uit elkaar, ze zijn verslagen. De kinderen juichen. Wanneer er clowns aanwezig zijn, winnen de kinderen altijd.

Zij genezen verdriet en drogen tranen

Met deze wilde bende clowns valt men van de ene verbazing in de andere. Het zijn de jongemannen van scout-groep 207 uit de Wijk Riverside van de

Deze jongens hebben vaak gebeden, dat zij iets kunnen betekenen voor hen voor wie zij optreden. Zij werken er hard aan een deel van het antwoord op hun gebeden te zijn.

Ring Colville Washington. Als lachen het beste medicijn is dan zijn deze jongemannen dokters. Met een glimlach kunnen zij verdriet genezen en met een grimas tranen drogen. De kinderen, die zij bezoeken, zijn de operatie, de injectienaald of de pijn even vergeten.

Na afloop van de voorstelling begeven de clowns zich onder de patiëntjes en maken allerlei grappige figuurtjes van ballons – honden, katten, zwaarden, giraffen en vliegtuigen. Zij proberen alles te maken wat de kinderen vragen en zelfs om de fiasco's wordt gelachen. Ook tekenen zij sterretjes op de gezichten van de kinderen.

Al te snel is het gebeurd met de pret. De verpleegsters, die net zo hebben gelachen en genoten als hun patiëntjes, beginnen de kinderen weg te brengen. De kinderen bedenken allerlei tactieken om zo lang mogelijk te kunnen genieten van de clowns. Een klein meisje omhelst een van de clowns en kijkt hem dan recht in zijn ogen. „Clown, ik houd van je”, zegt ze. Eindelijk dan is het afscheid achter de rug. De kinderen zijn terug op hun zaal, ze voelen zich alsof zij zijn aangeraakt door een bijzondere toverkracht.

De clowns zelf kunnen er niet genoeg van krijgen. Daarom verkleden zij zich niet, verlaten in vol ornaat het ziekenhuis en stappen in twee auto's om een hamburger te gaan halen. Voorbijgangers, vooral kinderen, vergapen zich aan de lachende en zwaaiende clowns.

Onder het nuttigen van een hamburger vertellen de clowns over hun ervaringen met hun voorstellingen in het ziekenhuis. Zij hebben er al veel gedaan.

Clown-eenheid 207 werd in het leven geroepen toen de jongeren van de wijk een bezoek wilden brengen aan het ziekenhuis. De scouts besloten als onderdeel van hun programma een paar clowns te laten opdraven. Hun adviseur, Ron Buchanan, vroeg zijn buurman Howard Pressy, die beroepsclown bleek te zijn, om advies. De scouts oefenden onder leiding van Howard en traden daarna op in het ziekenhuis. Broeder Buchanan (ook bekend als „Classy Clown”) herinnert zich: „Het gaf ons allen een nieuwe kijk op het leven. Deze patiëntjes waren niet bezorgd over hun sociale status. Zij vroegen zich af of zij ooit weer zouden kunnen lopen! Je kunt gewoon niet meer dezelfde zijn na zo'n ervaring. Het verandert je.

Foto's door Laird Roberts

„We praatten naderhand over de woorden van koning Benjamin: 'Wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, (zijt) gij louter in de dienst van God' (Mos. 2:17). We besloten de clown te blijven uithangen. Wij zouden dienen door de lach."

Wat het betekent clown te zijn

Er volgde een trainingsperiode waarin zij heel hard werkten om hun kunsten onder de knie te krijgen. Uren besteedden zij aan het ontwerpen van hun clownspak en het leren opmaken van gezichten. Zij oefenden op hun grappen en het maken van dierenfiguren van lange, dunne ballons. Daarna stelden zij hun talenten in dienst van de kinderen in ziekenhuizen, weeshuizen en andere liefdadigheidsinstellingen. Iedere jongeman heeft een of ander talent ontwikkeld. „Painter" (Donald Anderson) leerde zich voorover te laten vallen en slechts centimeters van de grond zijn val te breken. „Jasper" (Karl Watts) werd de woordvoerder van de groep. „Giggles" (Aaron Griffith) leerde zich het loopje van Charlie Chaplin aan.

Ondertussen bracht Howard (ook bekend als „Bungles") hen bij wat het betekent een clown te zijn. Hij legde er vanaf het begin de nadruk op dat het een serieuze zaak is clown te zijn.

„Iedereen kan zijn gezicht beschilderen en een gek pak aantrekken, maar dat maakt nog geen clown van hen. Wanneer een echte clown zijn make-up opdoet en zijn pak aantrekt, meet hij zich daarmee ook bepaalde eigenschappen aan die hij moreel verplicht is hoog te houden. Een goede clown roekt niet, drinkt niet en vloekt niet in zijn rol. Dat doet-ie gewoon niet. Het maakt hem niet uit of een kind nu zwart, groen, geel of paars is. Voor hem zijn ze allemaal hetzelfde.

„Hij bederft het image van de clown niet, ongeacht wat er gebeurt. Als een kind naar hem toeloopt en hem schopt, blijft hij van dat kind houden – want hij is clown."

Naarmate de clowns naam maakten, begonnen de jongere jongens in de wijk uit te kijken naar hun zestiende verjaardag, de dag dat zij toegelaten zouden worden tot scout-groep 207. Tegen de tijd dat Tony Romish en Bryan McGinty zestien werden, hadden zij al een naam voor zichzelf bedacht. Tony werd „Digger", en Bryan „Doctor Funnybones". Zij oefenden hard en waren al gauw volwaardige clowns.

De jongens, die niet alleen goed willen zijn maar beter dan dat, komen elke woensdag bij elkaar om hun grappen en grollen te repeteren. Er is kameraadschap, er is warmte, er is liefde, maar er is ook een besef dat ze met een serieuze zaak bezig zijn. Deze jongens hebben vaak gebeden, dat zij iets kunnen betekenen voor hen voor wie optreden. Zij werken er hard aan een deel van het antwoord op hun gebeden te zijn.

Mogelijkheden tot persoonlijke groei

Howard en Ron hebben de leden van de eenheid er geregeld aan herinnerd, dat zij niet meer zichzelf zijn als zij hun clownspak aantrekken en hun make-up opdoen. Zij kunnen niet toestaan, dat hun angst en remmingen hen weerhouden hun plicht als clown te doen. „Wanneer je je clownspak aantrekt, ben je je identiteit kwijt. Je bent jezelf niet meer; je bent een clown, het is je plicht mensen blij te maken."

De scouts kwamen er al snel achter dat zij als clowns dingen konden doen, die zij in het gewone leven heel moeilijk voor elkaar kregen.

„Wanneer ik optreed als clown," zegt Don, „ben ik niet langer Donald Anderson. Ik ben 'Painter'. Ik ben blijer dan ooit tevoren. Ik houd meer van mensen door Painters invloed. Ik ga zeer zeker op zending. Ik heb me dat lange tijd afgevraagd, maar ik zie dat Painter de mensen helpt en ik wil dat als Donald Anderson ook doen."

De kwaliteiten van 'Painter' zijn, natuurlijk, van Don. Die hebben gewoon gewacht op een goed excuus om zich te ontplooiën en te schitteren.

De beloning van een clown

Behalve deze persoonlijke ontwikkeling, is het harde werken van de clowns ook beloond met fijne herinneringen. „De eerste keer dat we een ziekenhuis bezochten, waren we allemaal gespannen. We hadden geen flauw idee hoe we het met invalide kinderen moesten aanpakken. Maar hun reacties waren zo eerlijk, het was een geweldige ervaring. Na afloop van die voorstelling vroegen we een verpleegster of er ook kinderen waren die niet hadden kunnen komen.

„Zij bracht ons naar een kamer van een jongen wiens gezicht onherkenbaar was geworden in een auto-ongeluk. Het leek wel of zijn gezicht door een gehaktmolen was gehaald. Hij was er zo verlegen mee, dat hij niet uit zijn kamer wilde komen.

„We waren dus heel voorzichtig. We liepen naar binnen en zeiden: 'Hallo, we hebben je gemist. We hebben een ballon voor je gemaakt. In het begin was hij heel schuchter, maar daarna draaide hij helemaal bij. En ik was zo trots op de clowns. Zij keken niet langs hem heen. Zij keken hem recht in het gezicht en lieten hem weten, dat zij om hem gaven.

„Tegen het einde van het bezoek praatte de jongen. Hij was vriendelijk. Hij wist dat hij belangrijk was en

Als clown wil je andere mensen helpen. Je voelt een band met iedereen. De mensen lijken zich in groepen af te scheiden – gezonde mensen en gehandicapten, zwart en blank, jong en oud, rijk en arm. Als clowns voelen we ons verwant met iedereen. We voelen ons minder afgescheiden.

dat er drie of vier clowns in zijn kamer waren die om hem gaven. Hij vertelde ons over zijn operatie en wij wensten hem sterkte. Het was een van die ervaringen die echt voldoening geven.”

Tijdens een honkbalwedstrijd voor gehandicapte kinderen scharden de clowns zich achter het verliezende team. Het team had het al opgegeven – totdat zij in de gaten kregen, dat zij aangemoedigd werden door een stel heuse clowns. „We wisten achter de namen te komen van de jongens die aan slag waren en we begonnen te roepen: „Kom op, Charlie, zet ‘m op. Laat zien wat je kunt, Fred!’ In dat deel van de wedstrijd verdubbelden zij hun score. Ze verloren wel, omdat het tegen het eind van de wedstrijd liep, maar ze waren enorm enthousiast omdat er iemand was die ze had toegejuicht.”

Soms is er maar zo weinig nodig om iets te betekenen, maar voor een clown is dat weinige niet vrijblijvend – het is een plicht. Neem nou bijvoorbeeld die twee Spaanstalige jongens in het publiek, zij voelden zich een beetje achtergesteld, omdat zij de Engelse grapjes niet begrepen. De clowns bundelden hun schaarse kennis van de Spaanse taal en wisten een paar tweetalige grullen te fabriceren. Het resultaat? „De jongens leefden helemaal op.”

Liefde voor Gods kinderen

Het werken met gehandicapten heeft de clowns liefde voor al Gods kinderen gegeven. Tony Romish vertelt: „Als clown wil je andere mensen helpen. Je voelt een band met iedereen. De mensen lijken zich in groepen af te scheiden – gezonde mensen en gehandicapten, zwart en blank, jong en oud, rijk en arm. Als clowns voelen we ons verwant met iedereen. We voelen ons minder afgescheiden. Op school worden zij die anders zijn, die bijvoorbeeld mentaal of fysiek gehandicapt zijn, vaak geplaagd. Voorheen

liep ik gewoon door, maar nu kan ik dat niet meer. Ik moet stoppen en hen, die pijn wordt gedaan, verdedigen.”

Een van de geheimen van het succes van de clowns is broeder Buchanan. Hij houdt met heel zijn hart van deze jongens. Hij offert vaak zijn zaterdag en midweekse avonden op voor hen maar ziet dat niet als een offer. „Ze hebben een bijzonder plaatsje in mijn hart”, zegt hij. „Het zijn geweldige jongens. Zij geven zich voortdurend. En ze vinden het nog leuk ook. Ik beschouw ze als mijn familie.”

Pret en dienstbetoon

Clownerie is een unieke, onzelfzuchtige vorm van amusement en dienstbetoon. De clown krijgt applaus, maar het publiek weet niet wie het is. Zij weten zijn clownsnaam, maar zij zullen zijn echte naam nooit weten. Er is geen eer – slechts het heerlijke gevoel van het blij maken van mensen.

Maar de liefde die deze clowns voelen voor de kinderen die zij dienen is veel zoeter dan welke roem dan ook. Verschillende hebben ziek opgetreden wanneer zij eigenlijk thuis in bed hadden moeten liggen, omdat ze dat goede gevoel niet wilden missen.

Clownerie is hard werken. Maar het is waarschijnlijk ook de prettigste vorm van dienstbetoon die ooit is uitgevonden. „Ik merkte tegen een van de jongens op, dat het leuk was om mee te werken aan dienstbetoonprojecten. Hij vroeg: ‘Dit is toch dienstbetoon, hè? Ik heb er zoveel plezier in, dat ik er voortdurend aan moet denken.’”

Pret en dienstbetoon. Dienstbetoon en pret. Broederschap, liefde en de zoete, helende vreugde van puur gelach. De scout-groep 207 specialiseert zich in het opbeuren van mensen, en men kan geen mensen opbeuren zonder er zelf ook door opgebeurd te worden. □

